Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2233 | 4 PAGINI — 20 BANI | Sîmbătă 7 iulie 1956

Răspunderea tineretului în marea bătălie a recoltei

De cîtva timp pe ogoare forfota a început să crească, suflul muncii intense, febrile a sporit. Acum la ordinea zilei a încetat să fie doar întreținerea culturilor. Paralel cu ea a început o nouă campanie, poate cea mai importantă din cursul anului agricol: recoltarea păioaselor.

Timpul scurt în care trebuie desfășurată această muncă, lucrările complexe cerute de campanie presupun un astfel de ritm, o astfel de organizare cum nu cunosc, în general, celelalte campanii. Toate forțele satului, ale gospodăriei colective, gospodăriei de stat, S.M.T.-ului sînt acum la cîmp, contribuie direct, la îndeplinirea exemplară a unei sarcini de mare răspundere: stringerea în întregime, fără nici un fel de pierderi a recoltei.

Desigur, tineretul muncitor de la sate este conștient de postul pe care trebuie să-l ocupe în această adevărată bătălie. Încă cu mult înainte de începerea secerișului, tinerii mecanizatori s-au aflat în plină campanie — și-au revizuit și reparat cu atenție, minuțios, mașinile și tractoarele, au organizat folosirea agregatelor și a cuplajelor, au învățat să aplice metode înaintate. Întreaga muncă pregătitoare a adus tinerilor mecanizatori rezultate bune, datorită și faptului că întrecerea socialistă a luat un nou avînt. Intr-o singură zi, trei combineri și doi tractoriști de la G.A.S. Peștera, regiunea Constanța, au recoltat orzul de pe 30 hectare.

Organele regionale și raionale U.T.M. se preocupă de stimularea muncii tinerilor mecanizatori. Cu cîteva zile în urmă, după o consfătuire care a avut loc la G.A.S. Afumați, Comitetul regional U.T.M. Craiova a adresat tuturor tinerilor tractoriști și combineri din regiune o chemare pentru terminarea recoltării și treierișului pînă la 23 August.

In timpul muncilor de vară, oricît ar fi ele de grele și de multe, organizațiile U.T.M. sătești au datoria să nu limiteze în nici un fel, ci, dimpotrivă, să lărgească în forme noi, potrivite acestui răstimp, munca politică pe care o desfășoară în sprijinul transformării socialiste a agriculturii. Toți tinerii care lucrează la sate în această perioadă, indiferent de munca pe care-o îndeplinesc, pot și trebuie să fie atrași în această importantă acțiune. Executînd lucrări de bună calitate și la timp, mecanizatorii aduc o contribuție prețioasă; participînd zi de zi la muncă, tinerii colectiviști își întăresc gospodăria, fac să crească prestigiul ei în rîndul țăranilor muncitori cu gospodărie individuală; studenții, elevii aflați în vacanță, în familiile lor sau muncind pentru ajutorarea gospodăriilor de stat, pot să discute cu părinții lor, ca și cu alți țărani muncitori, să-i ajute la înțelegerea scopului urmărit prin transformarea socialistă a agriculturii.

Activitatea organizațiilor U.T.M. sătești în timpul campaniei de vară, atît în privința mobilizării tineretului la îndeplinirea lucrărilor curente, cît și în atragerea lui pe calea transformării socialiste a agriculturii, va dobîndi realizări bune dacă se va baza pe generalizarea experienței înaintate în toate domeniile. Astfel, tractoriștii, tinerii colectiviști, tinerii țărani muncitori cu gospodărie individuală, tinerii care ajută cu brațele lor munca gospodăriilor de stat vor putea să cunoască realizările altor tineri, să învețe din felul în care au fost obținute aceste realizări.

Documentele Congresului al II-lea al Uniunii Tineretului Muncitor, subliniind realizările utemiștilor și tinerilor în transformarea socialistă a agriculturii și în creșterea continuă a producției agricole, vegetale și animale, au scos puternic în evidență faptul că ele sînt insuficiente în raport cu sarcinile ce revin U.T.M., că munca U.T.M. în acest domeniu este rămasă în urmă. Congresul a cerut organelor și organizațiilor U.T.M., tuturor utemiștilor, să contribuie mai mult, sub conducerea partidului, la munca de transformare socialistă a agriculturii, să ajute la creșterea rentabilității S.M.T. și gospodăriilor de stat.

Perioada de muncă încordată care vine imediat după Congres, perioada recoltării, este un minunat prilej de a trece fără întîrziere la îndeplinirea acestor sarcini. Organizațiile U.T.M. de la sate au datoria ca în această perioadă să îmbunătățească, sub conducerea organizațiilor de partid munca politică pe care o desfășoară pentru convingerea tuturor utemiștilor și tinerilor țărani muncitori să pășească în gospodării colective și întovărășiri. Această muncă poate fi mult ajutată prin folosirea exemplelor oferite de lanurile bogate ale colectiviștilor și întovărășirilor, de ariile acestora, unde oricine poate vedea dovada superiorității muncii în comun.

Tinerii mecanizatori să fie antrenați mai mult în întrecerea pentru titlurile de „cel mai bun tractorist", „cea mai bună brigadă", să aplice într-un număr mai mare inițiativa organizației de bază U.T.M. de la S.M.T. Chirnogeni — „nici un tractorist sub plan" — să participe cu elan la întrecerea combinerilor pentru stringerea rapidă a recoltei.

O sarcină de mare însemnătate care stă în fața tinerilor țărani muncitori este aceea de a continua și a extinde în timpul recoltării inițiativa tinerilor din Arnăşeşti.

Urgentă și complexă, campania de vară înseamnă pentru tineretul de la sate o perioadă grea, de muncă încordată, dar care îi poate aduce și o mare mulțumire: aceea de a contribui cu toate forțele la îndeplinirea unei cauze mărețe — asigurarea pîinii poporului.

„Scînteia tineretului"

Din numărul de AZI

In pag. II-a

- *Literatură-Artă*

In pag. III-a

- *Ce au cîștigat tinerii uzinei „Mao Țze-dun"*
- *Ancheta noastră: Ce părere aveți despre creșterea și promovarea tinerilor sportivi?*

In pag. IV-a

- *Evenimentele săptămînii.*
- *Delegația guvernamentală coreeană a sosit la Moscova.*
- *Convocarea celui de al 8-lea Congres al P.C. Chinez.*

Muncă însuflețită în campania de vară

Măsuri luate la timp

PLOEȘTI (de la corespondentul nostru). — Nu de multă vreme agronomul Eugenia Rizea din comuna Bîlciurești, raionul Ploești, a făcut un control la cîmp. Ea a descoperit pe loturile țăranilor muncitori Ghiță Neacșu, Constantin Pătulea, Maria Ștefan și pe alte loturi, un dăunător — gărgărița porumbului sau rățișoara, cum i se mai spune.

Ajutată de comitetul organizației de bază U.T.M. de la întovărășire, ea a format o echipă cu care a pornit la stîrpirea acestui dăunător. Măsurile luate la timp s-au dovedit eficace. Tratînd porumbul cu D.D.T., nu numai culturile de pe loturile țăranilor individuali au fost salvate, dar și cele de pe tarlaua întovărășiților care se află în vecinătatea culturilor atacate.

In afară de utemista Eugenia Rizea, s-au mai evidențiat în această acțiune și alți tineri printre care: Teodorie Dinu, Gheorghe Mărtășescu, Ștefania Anghel etc.

Pe ogoarele colectiviștilor

GALAȚI (de la corespondentul nostru).

Membrii gospodăriei colective „Ilie Pintilie" din comuna Golășei, raionul Călmățui, acordă o mare atenție îngrijirii culturilor prășitoare pentru a obține de la ele o producție sporită. In timp ce execută aceste lucrări, orzul de toamnă a dat în pîrgă; de aceea colectiviștii au hotărît ca unele brigăzi să muncească la recoltatul orzului. In cîteva zile, cele 33 hectare cu orz de toamnă au fost secerate. Apoi, numai în trei zile au treierat recolta obținută.

LA SECERAT

CLUJ (de la corespondentul nostru).

Soarele asfințise. Inainte de a apuca drumul către sediul gospodăriei colective, brigadierii de cîmp au trecut pe la lanurile de orz, cercetînd spicele.

— Eu cred că putem începe — a spus Ștefan Staloș celorlalți brigadieri.

La sediul gospodăriei din Mirăslău, raionul Aiud, s-au adunat toți membrii consiliului și brigadierii. Au examinat probele de orz și au stabilit ca a doua zi să înceapă seceratul. Dimineața, două brigăzi de cîmp — a lui Zenovie și Staloș — au ieșit la seceratul celor 12 hectare de orz. Pregătirile pentru stringerea recoltei erau făcute din timp — carele reparate, coasele și secerile, pregătite, magazia curățată etc. In scurtă vreme, colectiviștii au recoltat mai mult de 6 hectare.

Seceratul orzului a început și în alte comune din regiunea Cluj. Membrii gospodăriei colective din comuna Cuzăplac, raionul Huedin, au ieșit la secerat primii pe raion.

Curînd, va începe și treierișul

ORADEA (de la corespondentul nostru).

Aurul ultimelor lanuri de orz se pleacă sub mîinile harnice ale țăranilor muncitori din raionul Oradea. Cînd citiți aceste rînduri, dragi cititori, ei leagă poate ultimul snop.

Primii care au intrat în holde au fost colectiviștii din Roșori. Impreună cu cei din Palota și Vaida ei au terminat deja secerișul. Gospodăriile colective din raion au recoltat pînă acum peste 100 ha orz. In multe locuri dezmiriștitul se face paralel cu secerișul. Astfel, cu ajutorul tractoriștilor de la S.M.T. Episcopia Bihorului, colectiviștii din Sîntău Mare au dezmiriștit toată suprafața secerată.

Peste cîteva zile va începe treierișul. Pentru aceasta s-au asigurat 130 de batoze și s-au amenajat 319 arii, dintre care 32 sînt electrificate.

Multe organizații U.T.M. au cerut să li se încredințeze lor paza ariilor și asigurarea bunei desfășurări a treierișului. Tinerii colectiviști din comuna Borș au și lansat în acest sens o chemare la întrecere către toate organizațiile U.T.M. din regiune.

Un ajutor necesar

PITEȘTI (de la corespondentul nostru).

Pe malul Oltului se întind lanurile verzi de porumb ale gospodăriei de stat din Curtișoara, raionul Slatina.

Insămînțat și întreținut după regulile agrotehnice, porumbul a crescut frumos. La arat și însămînțat nu a fost nevoie de prea multe brațe de muncă. Aceste lucrări au fost executate cu mașinile. Situația s-a schimbat însă în perioada întreținerii culturilor. Prășitul sutelor de hectare însămînțate cu porumb cere multe brațe de muncă.

Sub îndrumarea comitetului raional U.T.M. Slatina, organizațiile U.T.M. din satele și comunele din apropierea Curtișoarei au mobilizat zeci de tineri care să ajute gospodăriei de stat la întreținerea culturilor. De la orice muncitor din gospodărie poți afla cum, cu sprijinul tinerilor, s-au prășit, pentru a doua oară, peste 386 ha. cu porumb, s-au împrăștiat îngrășăminte chimice pe o sută de hectare cu porumb mai slab dezvoltat, iar la stringerea lucernei tinerii au efectuat peste 257 ore muncă voluntară.

Pînă acum, rezultatele obținute de utemiștii și tinerii Ilie Albea, Gheorghe Paraschiv și Gheorghe Dobrescu nu au putut fi întrecute de tovarășii lor.

REVEDERE PE ȘANTIER

DEVA (de la corespondentul nostru). — Răspunzînd chemării C.C. al U.T.M., în cursul zilei de 3 iulie, pe șantierul național al tineretului de la Hunedoara a sosit un lot de 70 de brigadieri. Din el fac parte tineri din regiunile Timișoara și Hunedoara. După ce au îmbrăcat uniformele, brigadierii au vizitat șantierul marelui laminor Bluming, unde vor lucra. Brigadierii au fost întîmpinați cu multă căldură de către muncitori, tehnicieni și ingineri ai trustului 4 construcții.

Seara, la tabără, s-au reintîlnit 3 vechi prieteni: Traian Căpudean, Gligore Pavel, din raionul Alba, și Ștefan Popp din Caransebeș. Ei s-au cunoscut și au legat prietenie pe șantierul de construcții al uzinei cocso-chimice din Hunedoara, unde au muncit ca brigadieri.

Alături de ceilalți brigadieri, noii veniți vor munci acum la ridicarea altor construcții prevăzute în cel de al II-lea plan cincinal pentru Hunedoara. Printre brigadieri se află și Nicolae Eftimie din Arad, care a lucrat la construirea furnalului nr. 6, precum și alți tineri care au mai muncit pe diferite alte șantiere naționale ale tineretului.

In excursie

Organizația de bază U.T.M. din S.M.T.-Făcăeni, raionul Fetești, regiunea Constanța, a organizat duminică o excursie la Hîrșova cu fruntașii din stațiune, care au îndeplinit și depășit planul în campania de însămînțări și în campania de reparații pentru recoltare.

La ora 6 dimineața, excursioniștii au pornit cu camionul pînă la brațul Borcea, unde s-au îmbarcat pe podul cu șalupă și au pornit spre Hîrșova. In drum au trecut prin frumoasele bălți cu sălcii pletoase dintre brațul Borcea și Dunăre.

Ajunși la Hîrșova, au avut o întîlnire prietenească cu mecanizatorii de aici. Cu acest prilej a avut loc și un meci de fotbal, care s-a terminat cu scorul de 5—3 pentru echipa din Făcăeni.

La excursie au luat parte fruntași în producție cu care S.M.T-ul se mîndrește.

Corespondent
CONSTANTIN FRINCU

Intr-o cetate a cauciucului

(De la brigada noastră volantă: M. Zonis, R. Costin și F. Popa).

In fiecare zi la amiază, cu o precizie matematică, norii își dezleagă desagii deasupra Văii Prahovei în simfonia impresionantelor tobe ale tunetelor. Părăsim în zori Ploeștiul pe un soare torid, calculîndu-ne la secundă itinerariul pentru a nu expune brigada noastră volantă urmărilor unei întîlniri „umede" cu... sf. Ilie. In ajunul plecării am vizitat întreprinderea textilă „Dorobanțul", dornici să ajutăm colectivul de creație al acestei fabrici să rezolve în favoarea sa plîngerea la adresa Ministerului Industriei Ușoare, care a respins o mare parte a modelelor trimise spre aprobare la București. In fața pasiunii cu care textiliștii de la „Dorobanțul" pledau pentru modelele lor prețioase, ne-am pregătit să ne desfătăm și noi puțin privirile cu noile lor creații atît de ingrat tratate de forurile bucureștene. Dar vai! Am încercat o cruntă deziluzie: desene plate, pe culori șterse sau țipătoare, asocieri nefericite de nuanțe etc., umpleau cataloagele cu mostre respinse de la avizare. Felicităm călduros colectivul de avizare a modelelor de la M.I.U., care și-a făcut datoria și sperăm că textiliștii de la „Dorobanțul" ne vor uimi în curînd cu noile lor modele, pe care le vom vedea de astă dată și în magazine.

...Astăzi pare că toate barierele căilor ferate s-au aliat împotriva noastră. Dar iată și uzinele „Victoria", sobre și elegante în același timp, aliniate de-a lungul drumului de fier.

Construite în 1939, uzinele „Banloc" constituiau o societate anonimă pe acțiuni. Principalii acționari: regi și regine din țară și străinătate și, bineînțeles, capitaliștii autohtoni. Adesea muncitorii de aci erau obligați să muncească cîte 3-4 săptămîni fără plată, pe motiv că „patria trece prin încercări grele și fiecare cetățean trebuie să facă sacrificii".

Planurile de viitor ale uzinei sînt mari. Se proiectează noi construcții, introducerea de utilaj modern, extinderea grupului social. Un orășel simpatic începe să se ridice în vecinătatea uzinei. La cîțiva zeci de km., într-o minunată stațiune turistică, la Poiana Țapului, vopsitorii au executat ultimul retuș vilei în care 120 de muncitori de la „Victoria" își vor petrece concediul de odihnă.

Din primele clipe pe care le petreci în uzină, te înconjoară mirosul de cauciuc ars, încins (care, de altfel, te urmărește încă mult timp după ce ai plecat de la fabrică). In halele înalte, odihnesc după o călătorie destul de lungă, adeseori începută tocmai de la celălalt capăt al globului, baloturi de cauciuc natural îmbrăcate în saci de iută. Alături, se află cauciucul sintetic furnizat de U.R.S.S. Tropotul greoi al malaxoarelor este acoperit mereu de răbufnirile ca de obuz ale mașinilor de confecționat anvelope. Dintr-o masă informă, neagră, robotul de oțel, modelează cu răsuflarea sa sacadată, viitoarele anvelope. Orice conversație este sortită aci eșecului. Cuvintele nu ajung la timpane.

Față în față lucrează două balanțe automate: Toledo-S.U.A. și „Balanța"-Sibiu. Iată o mașină de preasamblare din S.U.A. și un model asemănător de mașină fabricată la Orăștie. Multe mașini moderne de la uzinele „Victoria" poartă buletinul de naștere emis de fabricile de mașini din Karl Marx-Stadt.

In curînd facem cunoștință cu o mașină interesantă, realizată de un colectiv condus de inginerul Constantin Marinescu, mecanicul șef al uzinei. E vorba de un proiect care conține elemente ale unor mașini mai vechi cehoslovace și americane, dar și elemente noi ale cerințelor tehnicii moderne.

Intre timp, foto-reporterul nostru a prins cîteva imagini, se pare interesante. Ce ziceți, de pildă, de cele două „rotițe" pe care vi le prezintă manipulantul de magazie Tudor Paraschiv? Cea pitică este pentru avion, iar cealaltă anvelopă este pentru tractorul bielorus M.T.Z. Vă lăsăm acum, dragi cititori, să cercetați și celelalte fotografii.

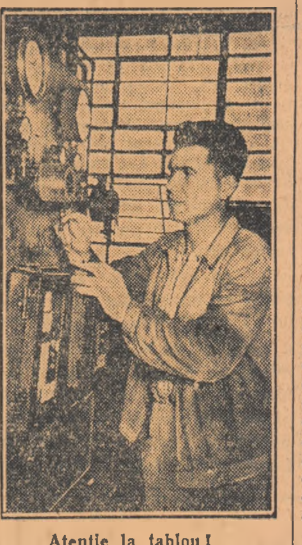

Atenție la tablou!

Nici o grijă! E doar Gh. Scorțaru șef de echipă la vulcanizat anvelope...

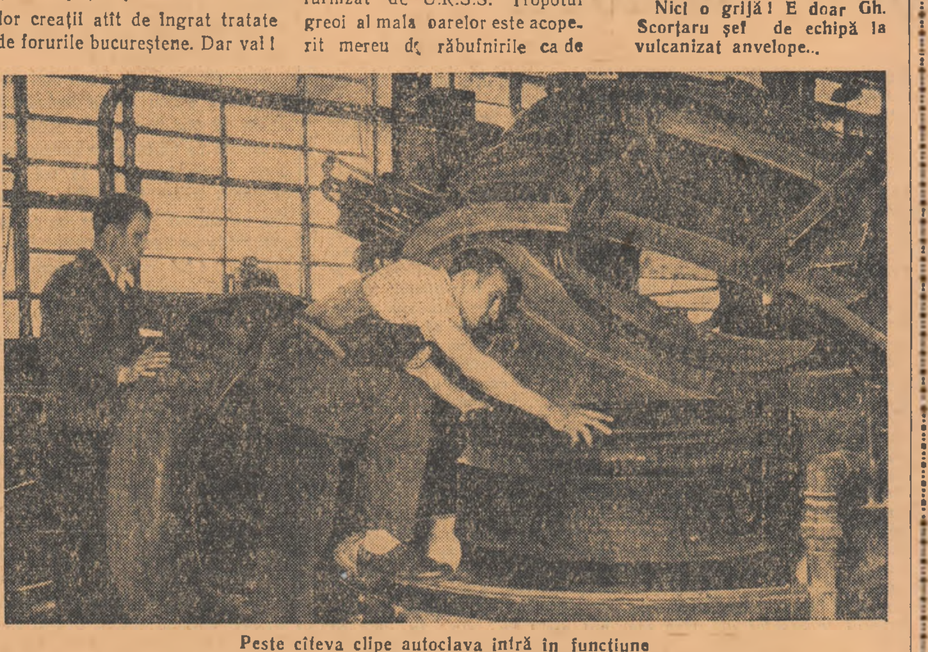

Peste cîteva clipe autoclava intră în funcțiune

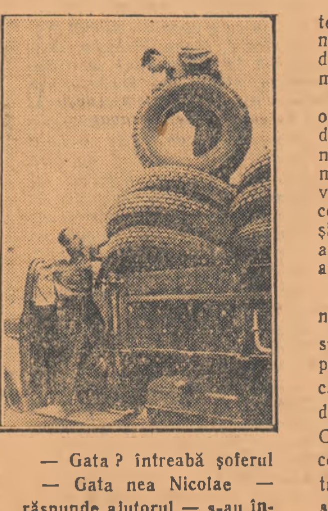

— Gata? întreabă șoferul

— Gata nea Nicolae — răspunde ajutorul — s-au încărcat toate anvelopele.

Premiile Academiei R.P.R. decernate în cadrul sesiunii generale din iulie 1956

Secția de științe matematice și fizice

1. **Premiul „Gh. Lazăr" pentru o lucrare în domeniul fizico-matematicii.**
   Lucrarea „Teoria idealelor în ne-comutativ" de **prof. Dan Barbilian**, apărută în Editura Academiei R.P.R. în 1956.

Secția de științe chimice

1. **Premiul „Nicolae Teclu" pentru o lucrare în domeniul științelor chimice.**
   Lucrarea „Studiul nisipurilor cuarțuoase-caolinoase din regiunea Cluj" de **prof. E. Stoicovici și C. Trif**, apărută în Studii și cercetări științifice vol. IV, anul 1953 la Filiala din Cluj a Academiei R.P.R.

Secția de științe tehnice

1. **Premiul „Aurel Vlaicu" pentru o lucrare în domeniul științelor tehnice.**
   Lucrarea „Aerodinamica suprafețelor permeabile" de **ing. N. Patraulea.** Lucrare apărută în Editura Academiei R.P.R. în anul 1956.

   Premiul „Traian Vuia" pentru o lucrare în domeniul științelor tehnice.
   Lucrarea „Studiul științific al cărbunilor din R.P.R." Stabilirea însușirilor chimico-tehnice și tehnologice ale zăcămintelor de cărbuni din R.P.R. și criterii științifice moderne de clasificare. Zăcămintele de cărbuni bruni, inclusiv cele de ligniți și cărbuni bruni lemnoși din R.P.R. Intocmită de un colectiv format din **prof. I. Blum, ing. I. Epure, ing. C. Gheorghiță, ing. N. Goldstein, ing. M. Goruneanu, ing. N. Ionescu, ing. H. Mandel, ing. T. Piatcovschi și ing. N. Sîrbu.** Lucrare comunicată la sesiunea Academiei din iulie 1956

Secția de biologie și științe agricole

1. **Premiul „Gh. Doja" pentru o lucrare în domeniul științelor agricole.**
   Cartea președintelui de gospodărie agricolă colectivă. Redactată de un colectiv de 72 specialiști din Institutul de Cercetări Agronomice al Academiei R.P.R. și alte institute, apărută în Editura Academiei R.P.R. în anul 1956.
2. **Premiul „Emil Racoviță" pentru o lucrare în domeniul științelor naturale și biologice.**
   Lucrarea „Rolul sărurilor de calciu în procesul rizogenezei", de **Pop Ioan.**

Secția de științe geologice și geografice

1. **Premiul „Gr. Cobîlcescu" pentru o lucrare în domeniul științelor geologice și geografice.**
   Lucrarea „Asupra unor breccii cu blocuri în flișul cretacic din bazinul Văii Prahova" de **Grigore Popescu,** publicată în Buletinul științific al Secției de științe biologice, agronomice, geologice și geografice nr. 2 din anul 1954.
2. **Premiul „G. M. Murgoci" pentru o lucrare în domeniul științelor geologice și geografice.**
   Lucrarea „Cercetări gravimetrice în Oltenia și Muntenia", de **I. Vencov, S. Stoinescu și Al. Esca,** publicată în Buletinul științific al Secției de științe biologice, agronomice, geologice și geografice nr. 1 din anul 1955.

Secția de științe medicale

1. **Premiul „Victor Babeș" pentru o lucrare în domeniul medicinei.**
   Lucrările în domeniul morfopatologiei encefalitelor virotice primitive și secundare, efectuate în ultimii cinci ani, de **conf. State Drăgănescu și colaboratorii.** Apărută în publicațiile Academiei R.P.R. în anii 1952—1956.

Subsecția de științe istorice

1. **Premiul „Nicolae Bălcescu" pentru o lucrare în domeniul științelor istorico-filozofice.**
   Pentru contribuția adusă la întocmirea a 4 volume din Colecția „Documente privind istoria Romîniei" întocmite de **Ștefan Pascu, P. P. Panaitescu, Maria Holban și Fr. Pall.**
   Lucrare apărută în anul 1955 în Editura Academiei R.P.R.
2. **Premiul „Ștefan Gheorghiu" pentru o lucrare în domeniul științelor sociale.**
   Monografia arheologică „Histria" vol. I. de **D. Pippidi și Gr. Florescu,** apărută în anul 1956 în Editura Academiei R.P.R.

Subsecția de știința limbii și literatură

1. **Premiul „Gh. Coșbuc" pentru o lucrare în domeniul poeziei.** „Scriu negru pe alb" de **Virgil Teodorescu** apărută în anul 1955. Editura Espla.
2. **Premiul „Ion Creangă" pentru o lucrare în domeniul prozei.** „Zilele vieții tale" și „Lanțuri" de **Ion Pas,** lucrări apărute în anii 1951 și 1955 în Editura Espla.
3. **Premiul „I. L. Caragiale" pentru o lucrare în domeniul dramaturgiei.**
   „Teatru" de **Al. Kirițescu,** lucrare apărută în 1955 Editura Espla.
4. **Premiul „C. D. Gherea" pentru o lucrare în domeniul criticii literare.**
   — Studiul introductiv la ediția critică V. Alecsandri de **N. I. Popa.**
   — Studiul despre stilul lui N. Bălcescu de **N. I. Popa.**
   — Studiul despre stilul lui Al. Russo de **N. I. Popa.**
   — Studiul „Școala din Moldova ca instrument de difuzare a științei 1829—1848", de **N. I. Popa.**
5. **Premiul „Al. Sahia" pentru o lucrare în domeniul publicisticii.** Uriașul preludiu de **Traian Coșovei** apărută în Editura Tineretului în anul 1956.
6. **Premiul „B. P. Hașdeu" pentru o lucrare în domeniul științelor filologice.**
   Verbele reflexive construite cu dativul și contribuții la studiul definiției și clasificării propozițiilor de **Stati Sorin,** lucrare apărută în „Studii și cercetări lingvistice" în anul 1954.

Subsecția de artă

1. **Premiul „George Enescu" pentru opere de creație muzicală.** Opera „O noapte furtunoasă (muzica) de **Paul Constantinescu.**
2. **Premiul „Ciprian Porumbescu" pentru o lucrare în domeniul muzicii.**
   Oratoriul „Tudor Vladimirescu" de **Gh. Dumitrescu.**
3. **Premiul „Ion Andreescu" pentru lucrări în domeniul plasticii.**
   Lucrările: Portretul acad. M. Jora; portretul criticului de artă K. Zambaccian și portretul poetului M. Breslașu de **Al. Ciucurenco.**

Noutăți DESPRE TINERETUL LUMII

Constituirea Comitetului organizațiilor de tineret din U. R. S. S.

La 5 iulie a avut loc la Moscova o adunare a reprezentanților organizațiilor de tineret din U.R.S.S., (Comsomolul, organizația de pionieri „V. I. Lenin", societățile sportive voluntare, comisiile de tineret ale uniunilor scriitorilor, pictorilor, compozitorilor și arhitecților din U.R.S.S. și altele), convocată din inițiativa Comitetului antifascist al tineretului sovietic. La adunare au participat reprezentanți ai organizațiilor de tineret din toate republicile unionale și dintr-o serie de orașe și regiuni ale Uniunii Sovietice.

Ținînd seama de faptul că Comitetul antifascist al tineretului sovietic, creat în anii Marelui Război pentru Apărarea Patriei, și-a îndeplinit toate sarcinile care i-au stat în față, adunarea a considerat că nu mai este întemeiată existența sa în viitor și a constituit Comitetul organizațiilor de tineret din U.R.S.S.

Comitetul organizațiilor de tineret din U.R.S.S., este menit să coordoneze activitatea organizațiilor care fac parte din comitet în ce privește căile care duc la întărirea continuă a prieteniei și colaborării tineretului sovietic cu tineretul din celelalte țări, la extinderea legăturilor organizațiilor tineretului sovietic cu organizațiile de tineret și studențești internaționale și naționale, cu mișcările și grupările de tineret; să contribuie la educarea în spiritul internaționalismului a tineretului din Uniunea Sovietică, la mobilizarea lui în lupta pentru pace și prietenie între popoare.

Adunarea a aprobat regulamentul Comitetului organizațiilor de tineret din U.R.S.S.

In vederea desfășurării activității practice a fost ales un comitet alcătuit din 80 de persoane, prezidiul comitetului și o comisie de revizie.

S. K. Romanovski a fost ales președinte al Comitetului organizațiilor de tineret din U.R.S.S.

Studenții din Moscova ajută la strînsul recoltei

Zilele trecute 1000 de studenți de la Universitatea de stat din Moscova au plecat să ajute la stringerea recoltei în regiunile în care se valorifică pămînturi înțelenite și virgine. Acest prim detașament de tineri, care au răspuns la apelul făcut de Comitetul Central al Comsomolului, se îndreaptă spre răsăritul țării.

Inainte de plecare, în piața din fața clădirii Universității de pe colinele lui Lenin a avut loc un mare miting.

Vladimir Semiciastnîi secretar al Comitetului Central al Comsomolului care a luat cuvîntul la miting a arătat că peste 500.000 de tineri și tinere din Uniunea Sovietică și-au exprimat dorința patriotică de a participa la stringerea recoltei.

Intîlniri internaționale studențești în Iugoslavia

Centrul internațional studențesc, deschis la 3 iulie la Dubrovnik va fi în cursul lunilor de vară un loc de întîlnire a studenților dintr-o serie de țări din Europa și din alte continente. Aici ei se vor cunoaște și vor efectua un schimb neoficial de păreri în legătură cu diferite probleme. Prima întîlnire a avut loc la 5 iulie, cu participarea studenților din 26 de țări.

Centrul internațional studențesc de la Dubrovnik a fost organizat de către Uniunea Studenților Iugoslavi.

In afară de susmenționatele întîlniri de la Dubrovnik, la Ljubljana va avea loc o altă întîlnire internațională a studenților, menită să informeze studenții străini despre Iugoslavia, în special despre viața ei culturală și educativă. La Belgrad va avea loc o conferință internațională a studenților în medicină, la care vor participa studenți din 15 țări.

LITERATURĂ-ARTĂ

Nicolae Labiş

Tînăra gardă

Vîrsta

In dimineaţă, bolta vibrează străvezie
De-ntîile semnale şi-ntîile chemări.
Rostogolit sub ceruri un vînt porni să-nvie
Un viscol de petale rotindu-l între zări.

Sînt locurile limpezi şi codrii încă lini,
Dar soarele fierbinte şi-aţîţător pătrunde;
Adulmecă văzduhul, trezite de lumini,
Neliniştite ramuri, neliniştite unde.

Intîi, vestind furtuna, în stol, mari păsări prind
Să-mpestriţeze cîmpul cu umbrele fugare.
Şi strigătele scurte pe care le aprind
Nervos parcă se-ntreabă: — De ce oare?

Şi se adună norii bufnindu-se-ntre ei,
Izvoarele se-adapă din ploi cu toată gura,
Cad trăznete grăbite în falduri de scîntei
Şi răvăşită, bubuie natura.

Se mîntuie-apoi toate şi aburi cresc pe creastă,
Sub cerul pur izvoare bogate trec în salt,
Şi stăruie pe noua întindere, mai castă,
Ozonul cu mireasma-i adusă din înalt.

Aceasta-i tinereţea, furtună şi senin,
Beţie a visării, sforţări de zi, lucide,
Triumf de certitudini, al îndoielii chin,
Miraculoasă floare ce cupa şi-o deschide.

Drumul

Cu ochii încă fragezi am văzut
Cum vechile castele se surpară
Şi cum s-a răsucit peste Carpaţi
Vîrtejul ce-a-nnoit această ţară.

Iar cele ce-am văzut s-au încrustat
Intr-al pupilelor adînc, ca-n stîncă;
De aceea azi, în ochi de ne priveşti,
Ai să le vezi cum ard distincte încă.

Viitorul

Trăim în miezul unui ev aprins
Şi-i dăm a-nsufleţirii noastre vamă.
Cel ce nu ard dezlănţuiţi ca noi,
In flăcările noastre se destramă.

Noi pentru viitor ne pregătim,
Să-l populăm pe solul fericirii,
Cu braţele-ncordate să-l săpăm
Şi să-l udăm cu ploile gîndirii.

Ne-ntîrziat deci să-nvăţăm, tovarăşi,
In numele acestui ţel sublim:
Să învăţăm ce-nseamnă omenia
Şi comunişti să învăţăm să fim.

In braţele necoapte arme-am prins
Să ne-ajutăm în lupta grea părinţii;
Au înflorit de aceea timpuriu
Livezile imaculate-a minţii.

Am fi greşit de-am fi strigat că nimeni
Nu vrem să ni le apere de-ngheţ.
Părinţii noştri, comuniştii, şti-vor
Să-şi apere comoara lor de preţ.

O, nu de magi aveam şi-avem nevoie,
Nici de proptele puse fără haz;
Partidul clasei ne veghează zborul
Pe marele istoriei talaz.

Şi pentru că-n vîltoarea vremii noastre
Noi am avut un post şi am luptat,
Ne-am cîştigat şi dreptul demnităţii
Şi-al cugetării drept nemăsurat.

C. Storeşteanu

INCEPUT DE DRUM

FIECARE ORAŞ îşi are strada sa de duminică

—POVESTIRE—

Pe Ervin Stein nu l-am socotit niciodată printre prietenii mei. Mai mult chiar, nu-l puteam suferi.

Noi eram şase, Aurel Dumitriu, Toma Peceli, Adrian Baciu, Rudolf Fried, Emil Costin şi eu. Cu primii doi eram vecin de curte, ceilalţi stăteau prin apropiere. Acolo unde locuiam trăiau încă vreo 15 chiriaşi. Era o curte lungă, cu case mărunte, pe care an de an se adăuga lipitura de lut şi paie, încît se umflaseră ca nişte butoaie de vin cu fundurile ruginite. In fiecare primăvară mamele noastre scoteau de pe sub paturi căldările de var, mai adăugau puţină sineală şi bidinelele roase de papură făceau adevărate minuni. Numai prispa de pămînt galben care unea de-a lungul ei casele nu era văruită în ajunul Paştelui. In casă totul, totul era alb, căsuţele erau sclipitoare. In fundul curţii mari cît un maidan, se ridicau asemenea unor dealuri două hambare mari, care, de cînd murise Bratu, proprietarul, erau închise cu lacăte de un cot.

Aici era împărăţia noastră. Şi jucării aveam, slavă domnului destule; tata putea să-şi recunoască cu uşurinţă ciorapii după mingea umplută cu paie, Toma aducea mistria lui taică-su, Aurel stîrnea curiozitatea cu filele rupte din cărţile fratelui său mai mare. Rudolf contribuia cu timbrele poştale şi Emil cu limoniile multicolore. Iar noi toţi foloseam trăsura birjarului Abramovici — care nu ieşea decît în timpul nopţii — drept loc de visări în călătorii nemaivăzute.

Dacă nu era nenorocita aceea de zi în care am spart cu mingea ochelarii unui băiat palid şi slăbuţ care trecea prin faţa porţii, poate că Ervin Stein n-ar fi fost niciodată al şaptelea în grupul nostru.

Mama l-a spălat nasul de sînge, iar vecinii hotărîră suspendarea jocului cu mingea şi pe deasupra să i se dea băiatului atîţia bani cît ar costa o pereche de ochelari.

Apusese soarele cînd ni se încredinţase sarcina, mie şi lui Toma, să-l ducem acasă la părinţi. Ervin era miop şi nu putea să meargă singur. Pe drum, Ervin nu a scos nici un cuvînt. Din cînd în cînd simţeam cum îmi strîngea braţul, de cîte ori paşii îi întîlneau vreo piatră mai ascuţită. Ervin stătea lîngă piaţă, aproape de Dunăre. Cînd am ajuns în dreptul porţii lui, ne rugă să nu intrăm, să-l lăsăm singur. Nu cumva să ne certe bunică-sa.

„Nu ni-e frică, am răspuns eu şi Toma. Vrem să vorbim cu mama ta"... „N-am mamă, nici tată". Am hotărît totuşi să-l ducem pînă în casă. Bunica s-a speriat cînd l-a văzut fără ochelari, apoi s-a liniştit. L-a sărutat şi pe Ervin şi pe noi. Mama lui murise de tuberculoză, iar taică-su fusese strivit sub un fier greu la fabrica unde lucra, la „Ciclop". Ervin nu avea fraţi şi nici la şcoală nu mergea din cauza taxelor. In casă ardea o lampă de gaz. La lumina ei, eu şi Toma am înţeles că sărăcia e şi mai groaznică atunci cînd nu ai mamă. La plecare, la poartă, am plîns împreună cu Toma. Nu ştiu de ce L-am trimis inapoi pe Toma să-l spună lui Ervin să vină a doua zi să se joace cu noi.

Mai bine nu-l mai chemam. Joaca noastră era împiedicată de Ervin. El nu era ca noi. Era fricos. Spunea că dacă se joacă cu mingea poate sparge vreun geam, se băga între noi să ne despartă cînd ne băteam pentru bile, nu vroia să joace zdrinchea cu noi, cînd trăgeam cu praştia în vrăbii se apuca să plîngă, şi mereu repeta că o să rupem arcurile trăsurii de atîtea sărituri, că cele patru roţi ale ei sînt şi aşa destul de obosite...

Tot ce ne plăcea nouă, nu-i plăcea lui. Un singur lucru făcea Ervin cînd venea în curtea noastră: desena. Incepuse să ne plictisească. Nu numai atît: cînd se întîmpla ca una din mamele noastre să ne tragă de urechi pentru un geam spart sau pentru cataroaiele de piatră aruncate pe casă, Ervin se alătura acestora. „Aveţi dreptate" — spunea el. Auzi tu „aveţi dreptate"... Cui să dea dreptate, mamei? Mamei care spunea să ne-apucăm de lecţii sau să mergem frumos de mînă în parc?

Niciodată Ervin n-a ţinut cu noi, întotdeauna spunea adevărul... Părinţii îl chemau deseori în casă şi stăteau ore întregi de vorbă cu el. Ce, nu ştiu. Ştiu numai că se simţea bine cînd era între oameni vîrstnici. Drept pedeapsă, odată l-am dezbrăcat cu forţa şi l-am frecat cu rumeguş pînă i s-a înroşit tot corpul.

Intr-o altă zi, Aurel şi-a făcut o barbă lungă de lînă, lipită cu pap, şi-a pus pe ochi nişte ochelari de sîrmă... Ce am mai rîs atunci! Sta grav, sprijinit de un hlujan de porumb şi, imitînd vorba lui Ervin, începuse o conferinţă: „Ehei copii, ce ştiţi voi! Vremurile sînt foarte grele"... Ervin a dat din umeri. Vremurile pe atunci erau într-adevăr foarte grele.

Toma avea o soră pe care o chema Marieta şi pe care noi o numeam Reta. Era frumoasă ca o zînă. Avea părul bogat şi negru, iar ochii albaştri, luminoşi. Avea pe atunci mai puţin cu un an decît aveam noi, băieţii. Venea deseori să privească la jocurile noastre.

Uneori, în bătălia pentru cîştigarea bilelor sau în jocul de-a capra, băieţii, fără să-şi dea seama, pomeneau pe toţi sfinţii culeşi de prin obor. Ervin îşi lăsa desenul, îşi îndrepta ochelarii pe nas şi venea să ciupească pe inculpat. „Nu vi-e ruşine de voi, dar aveţi ruşine de Reta". Reta întorcea capul şi Ervin roşea ca un rac. De-abia mai tîrziu mi-am dat seama că Ervin se uita într-un chip deosebit la Reta. Era tot ce avea mai sfînt pe lumea asta Ervin. Era un nou prilej să ne batem joc de el. Intr-o seară, înainte de a intra în casă, l-am chemat pe Toma şi i-am şoptit că „ochelaristul" a sărutat-o pe ascuns pe Reta. Lui Toma i-a sărit ţandăra. Şi vreo cinci minute l-a ţinut numai în pumni pe Ervin. Acesta n-a negat însă nimic, deşi noi născocisem pe de-a-ntregul povestea cu sărutul.

Reta şi Ervin se înţelegeau totuşi bine. Băiatul o ajuta să coloreze harta ţării aşa frumos cum numai el ştia. Munţii în maron, dealurile în galben, Bărăganul în verde şi marea în albastru. Reta avea cele mai frumoase hărţi din şcoală. Deseori se întindeau amîndoi pe şura cu paie din fundul curţii şi vorbeau ore întregi.

Tatăl lui Toma era zidar şi zugrav; el lucrase într-un timp la casele cîrciumarului Băluţă. Aşa cum am aflat mai tîrziu, domnul Băluţă îi spusese odată italianului: „Ţi-am văzut fata cu un băiat. După cum mi se pare nu arată a fi de-al nostru... Dumneata ca tată ar trebui să-i spui. Ne face neamul de rîs"...

Zugravul Peceli lucra cu tragere de inimă, dar lucra din greu. Nu înţelegea niciodată filozofia celor care aveau bani nemunciţi. Cuvintele cîrciumarului i se păreau stranii, fără înţeles. „Ervin e un copil cuminte şi liniştit, nu l-am auzit spunînd niciodată ce nu trebuie", răspunse după o clipă de gîndire zidarul. Dar domnul Băluţă era încăpăţînat. In zilele următoare îi dădu să înţeleagă că blocul pe care-l ridică vrea să aibă o temelie „curată" şi n-ar dori să i se spună că cei care au muncit la el erau mai puţin „neaoşi" decît dînsul. Pînă la urmă, zugravul Peceli risca să nu mai aibă de lucru. Intr-o seară, o chemă pe Reta, o luă pe genunchii săi, o mîngîie şi-i spuse: „Ervin e prietenul tău bun, da"...

Reta i-a spus lui Ervin a doua zi tot ce aflase de la taică-su. Băiatul se făcuse palid.

Trei zile în şir nu l-am mai văzut. Nu ştiam care-i cauza că Ervin nu mai venea, dar lipsa lui îi bucura pe băieţi şi în special pe mine, care încercam să mă fac prietenul Retei. Ea însă se întîlnea pe ascuns cu Ervin, cu toate greutăţile pe care le aveau de întîmpinat. Iar zugravul Peceli îl chema tot mai des în casă.

Mai tîrziu Peceli îl luă pe Ervin ucenicul său. Era încîntat de felul cum lucra băiatul. Intr-o zi, italianul zugrăvi un interior după un carton tăiat în trandafiri, făcut din imaginaţia lui Ervin. Pe Toma intrarea lui Ervin în muncă îl lăsa rece, pe Rudolf îl minuna; Adrian se interesa de ultimele lui cartoane. Aurel începea să facă împrumuturi din primii bănuţi cîştigaţi de micul zugrav. Emil îl ruga să-i vopsească bilele şterse. Numai eu nu-l puteam suferi. Era şi explicabil. Aveam deja 17 ani şi în mine începuse să se strecoare un sentiment nou, puternic, necunoscut pînă atunci, pentru Reta.

Intr-o zi de iunie nu ne-am mai văzut de loc, cei şapte prieteni. Incepuse războiul. Curtea noastră, altădată plină de viaţă, devenise pustie. Rudolf fugi, eu, Toma şi Emil Costin intrarăm în fabrică. Adrian Baciu şi Aurel Dumitriu plecară în război ca recruţi (şi aveau să moară pînă la urmă la poalele Tatrei). Zugravul Peceli fu aruncat în închisoare pentru activitate comunistă.

Intre timp, pe Ervin îl mai văzusem o singură dată. Venise pe înserate. Purta pe o mînă o bandă galbenă. Trecuse trei străzi şi îşi riscase viaţa. A venit gîfîind, ştergîndu-şi des ochelarii. „Reta! Unde-i Reta, Reta, Reta"...

Sînt deseori în viaţă situaţii nefireşti, cînd trebuie să rîzi şi te podideşte plînsul, cînd în mijlocul unor ruine te apleci, fără să vrei, să culegi o floare... In ciuda situaţiei primejdioase în care se afla, spre uimirea şi frica tuturor vecinilor adunaţi în jurul lui, Ervin a cuprins-o pe Reta în braţe şi a sărutat-o. Nimeni nu l-a alungat, nimeni nu şi-a bătut joc de el. La plecare, Ervin îi dădu Retei, drept amintire, banda galbenă pe care era obligat s-o poarte. Apoi, nu l-a mai văzut nimeni.

Anii războiului fură lungi şi chinuitori. In august '44, nemţii dădură foc oraşului. Casa unde stăteam, ca şi celelalte case de pe strada mea, a ars din temelie. Toate familiile se strînseseră în fundul curţii, în hambarele mari care scăpaseră ca prin minune. Războiul îşi făcuse datoria şi în oraşul meu.

Dispariţia fără urmă a lui Ervin strecură în sufletul meu o licărire de speranţă, dădu un nou imbold frămîntărilor mele aprige şi ascunse pînă atunci şi mă ajuta să devin rău. Constatai fără satisfacţie că în mine înflorea o bucurie laşă, generată de nenorocirea altuia. Pentru a mă scuza faţă de mine însumi, am pus răutatea mea pe seama nu ştiu cărela din rădăcinile arborelui meu genealogic. Purtam trează în mine, conştiinţa laşităţii mele, dar n-aveam de gînd să roşesc pentru ea.

Dorinţa de a cîştiga mîna Retei acum cînd Ervin nu mai era printre noi, părea mai lesne de realizat. Petreceam lungi nopţi de veghe, în care gîndul că Ervin n-ar fi dispărut pentru totdeauna îmi provoca teamă şi mă făcea să doresc moartea lui. Trebuia să intru în viaţa Retei, indiferent cum şi ce avea să se întîmple. Şi atunci, atunci cînd va fi ce va trebui să fie, întoarcerea lui Ervin va fi tîrzie, prea tîrzie.

Ce e mai bine — îmi spuneam — să iubeşti sau să fii iubit? Pe Reta o iubeam nebuneşte. Dar ea? Cineva mă sfătuise că trebuie să lupţi prin orice mijloace, ca să-i cîştig dragostea. Astăzi nu aş repeta nimănui acest sfat. Nu, nu trebuie să lupţi, ci să fii cinstit în gîndurile tale, să-ţi spui sincer şi deschis sentimentele, să nu doreşti mai înainte de a iubi, să nu urăşti înainte de a înţelege.

Plecam dar să cîştig inima Retei. Imi trebuia însă un argument hotărîtor să o întorc spre mine. O simplă declaraţie de dragoste n-ar fi fost luată în seamă şi, chiar sinceră fiind, n-ar fi fost îndeajuns de convingătoare pentru cineva a cărei inimă batea deja de mult pentru altul.

Eram convins că Reta îl aştepta pe Ervin şi credea în revenirea lui. In faţa Retei, timpul — timpul acesta despre care se spunea că vindecă toate rănile — îşi slăbise puterea. Reta era convinsă că Ervin trăieşte, trăieşte tocmai pentru că ea, Reta, îl aşteaptă atît de mult, atît de mult...

Incepui să-l vizitez pe Toma acasă, mai des ca de obicei. Discutam ore în şir, despre război şi pace — făceam dizertaţii filozofice, mă pregăteam cu grijă pentru aceasta — şi blestemam laolaltă condiţiile mizere în care lucram în fabrică. Reta nu spunea nici un cuvînt şi eu plecam tîrziu noaptea, după obişnuitul ceai, pe care mama lui Toma îl servea special pentru mine. Incercai într-un rînd să aduc discuţia despre Ervin şi îi arătai Retei compătimirea mea. S-a uitat într-un chip ciudat la mine şi m-am simţit stingherit. Parcă eram eu cel compătimit.

Uneori, Reta se arăta mai prietenoasă, intervenea în discuţii şi făcea reflecţii ironice despre felul meu de a fi practic, „cu picioarele pe pămînt". Nici Reta nu trăia cu capul în nori, era pătrunsă profund de simţul realităţii, dar ea visa; visa pentru mîine, pentru o nouă realitate, alta decît cea de pînă atunci.

Moştenise de la tatăl ei încrederea nestrămutată în oameni, în majoritatea lor — cei mulţi şi demni — şi visa pentru ei ca şi pentru ea zile noi, însorite, pline de pîine şi dragoste.

Pentru Reta rămăsesem prietenul ei din copilărie şi atît. Deseori îmi spuneam că dacă discută cu mine despre unele lucruri, aceasta o face pentru a-şi aminti de Ervin.

Aş fi vrut să fi murit eu acolo, pe front, în locul lui Adrian Baciu şi a lui Aurel Dumitriu. Nu, nu chiar să fi murit, numai să fiu rănit, Reta să afle, să vină să mă caute, să mă găsească, să-mi aline durerile, să mă alinte, să mă sărute, să mă iubească. Aş fi vrut în orice caz să fac un act de eroism, care să mă ridice în ochii Retei.

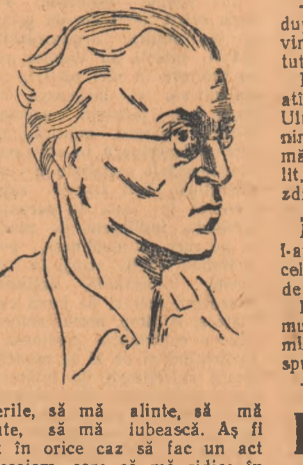

Există o raţiune a egoismului — rece, calculată, îngrozitoare. Găsisem în sfîrşit soluţia cea mai potrivită — ultima — cu ajutorul căreia aveam să-l îndepărtez pentru totdeauna pe Ervin din inima Retei. In cazul acesta şi timpul avea să-şi spună un cuvînt.

Era cu cîteva zile înainte ca vestea victoriei definitive asupra fascismului să străbată lumea.

Intr-o seară bătui la poarta zugravului Peceli. Acasă era numai Toma şi ea.

Aveam pesemne un aer tare plouat căci Toma uită de îmbrăţişarea lui obişnuită şi mă întrebă speriat:

— Ce-i cu tine?

— O veste proastă — rostii eu, făcîndu-mă că nu o văd pe Reta.

— Ei?

— L-ai auzit pe Rudolf povestind de mult că are un unchi în Elveţia, un oarecare Hunstbaker? Ei bine, azi a venit la mine cineva care a plecat apoi fără să spună unde îl mai pot găsi — trimis din partea acestui Hunstbaker. M-a verificat dacă eu sînt într-adevăr prietenul din copilărie al lui Rudolf şi mi-a spus apoi că acesta trăieşte. A fost în acelaşi lagăr de exterminare cu...

— Spune odată!

— Ervin a murit... Impuşcat, pe cînd vroia să fugă.

De-abia mai tîrziu am înţeles de ce Toma în loc de orice răspuns mi-a tras două palme răsunătoare. Toma nu se îndoia nici o clipă de adevărul spuselor mele, dar era altceva. ...El înţelesese de mult dragostea pătimaşă a surorii lui pentru Ervin. Durerii care măcinase pînă acum sufletul Retei, i se adăugase în clipa aceasta o lovitură zdrobitoare.

Cînd am înţeles era prea tîrziu.

Reta se făcuse palidă şi buzele îi tremurau îngrozitor. Dinţii i se încleştaseră. Venea spre mine cu paşi abia tîrîţi şi mă privea fix, înspăimîntător. Un zîmbet copilăresc îi înflori deodată, pentru o clipă pe buze, apoi izbucni într-un hohot de rîs cum nu mai auzisem în viaţa mea. Un hohot de rîs şi de plîns, de cînt şi de tînguire.

— Şi dacă ramuri bat în geam... şi dacă ramuri...

Poezia o învăţase încă din copilărie de la Ervin.

— Şi dacă ramuri...

Toma o prinse şi o ridică ca pe un copil în braţele lui puternice, lipindu-şi faţa de buzele ei.

— Şi dacă ramuri...

Alergam în neştire pe străzi şi noaptea era atît de friguroasă...

Nu, nu, nu vroiam să se întîmple aşa!

Oh, doamne, şi ce frig îmi este. Nu sînt rău. Crede-mă, nu sînt rău, sînt aşa cum este fiecare, sînt om, Reta!

In spatele fiecărui nebun se ascunde umbra unui vinovat. Pentru Reta, vinovatul eram eu.

Am distrus viaţa Retei. A mea nu-şi mai avea rost. Dunărea avea să spele această ruşine. Iartă-mă Reta!

Pe chei nu era nimeni. In vîrful stîlpilor străluceau fosforescent stelele. In fund, peste Dunăre, păduricea de sălcii se pierdea în albastrul întunecat al cerului şi apărea tulbure şi verzuie.

N-am auzit paşii din spatele meu, dar brusc apăru lîngă mine Toma. Vorbea întretăiat:

— Intoarce-te! Intoarce-te repede!

Nici nu-l ascultam. M-am ferit din drum şi am dat să plec mai departe; mi-era indiferent ce spunea. Veni după mine şi mă strînse de braţ:

— N-ai să fii laş, nu-ţi dau voie să fii laş! Intoarce-te!

Căutai să mă smulg din mîinile lui.

Toma îmi izbi un pumn în obraz, îi răspunsei la fel. Eram mai voinic şi mai înalt decît el — se împletici şi căzu, dar mă tîrî după el. In furia lui, Toma îşi sporise puterile. Ne rostogoleam şi pumnii loveau unde se nimerea, peste faţă, peste piept, peste braţe. Mă încolăcii şi-l răsturnai pe spate.

Dădeam să trec peste trupul lui Toma, cînd acesta, cu o ultimă sforţare, se ridică puţin. Şopti:

— Nu trebuie... nu veneam după tine. Dar m-a trimis... Ervin. E cu Reta, altfel n-aş fi putut să viu...

Eram uluit. Totul, totul era atît de ciudat, atît de nefiresc! Uimirii îi luă locul sentimentul nimicniciei mele... Mă simţeam mărunt, dezgolit, dezvăluit, umilit, cu sufletul plin de noroi, o zdreanţă de om, un mîl al apelor.

„Ervin m-a trimis după tine

Mă aplecai asupra lui Tom l-am şters sîngele de la gură şi cel de la tîmple, cu o margine de cămaşă.

Pe atunci cutreierau oraşul mulţi borfaşi. Unul dintre ei lumină cu lanterna spre mine şi spuse în batjocură:

— Să te ajut, frăţioare?

L-am găsit pe Ervin în pragul uşii, fumînd o ţigară. Era încărunţit şi îmbătrînit. Dacă n-ar fi avut ochelarii, cred că nu-l mai puteam recunoaşte. S-a uitat la noi, aşa cum eram, zdrenţuiţi şi zgîriaţi, s-a întunecat o clipă, apoi mi-a întins mîna. M-a apucat de braţ şi m-a tras înăuntru, să stăm pe pat. In casă nu era nimeni. O dusese pe Reta la spital şi mama fetei l-a trimis înapoi acasă să se odihnească. Casa fusese răvăşită, multe lucruri nu erau la locul lor.

Toma ieşi afară să se spele. Ervin se ridică în picioare şi trecu la fereastră. Părea că vrea să străpungă cu privirea noaptea întunecoasă de afară. Stînd aşa, cu spatele la mine, Ervin îmi vorbea. Rar, apăsat, răscolitor. Fusese în lagărul morţii, la Auschwitz. Mi-a povestit grozăviile de la cuptoarele construite special pentru a fi arşi oameni nevinovaţi, bătrîni, femei, copii. Mi-a povestit cît a suferit, cîte a văzut, cît a îndurat, cît a îndurat pînă a fugit... Milioane de oameni au trăit tragedia lui.

— Taci, te rog! gemui eu...

Cînd a venit aici, casa bunicii era numai dărîmături. Aici, în casa zugravului Peceli, se aştepta să-şi regăsească liniştea şi fericirea...

Işi aprinse o nouă ţigară.

— Te cunoşteam prea bine — continuă el. Mi-am închipuit că n-ai să poţi să suporţi... Ştiam unde poţi fi, cînd l-am trimis pe Toma după tine. Aveam nevoie de tine mai mult ca oricînd. Iţi dai seama, sînt atît de singur...

Ervin deschise fereastra şi aerul proaspăt al nopţii de mai năvăli puternic înăuntru...

Ceea ce mă durea, era faptul că Ervin n-a spus nici un cuvînt care să mă acuze. N-am mai putut îndura. M-am dus lîngă el.

— „Ervin, iartă-mă, iartă-mă, pentru toţi anii copilăriei noastre"... Am plîns peste genunchii lui, mult, mult şi m-am simţit bine. Ervin îmi mîngîia umerii ca unui copil.

— Scoală, scoală, te rog. Dacă n-aş fi suferit atît de mult, poate nu te-aş fi putut înţelege... sîntem oameni...

★

Au trecut unsprezece ani de atunci.

In seara asta de mai, sînt singur în grădina din spatele casei. In casă e veselie şi multă lumină. Inăuntru sînt toţi acei cu care am copilărit laolaltă, în afară de Adrian Baciu şi Aurel Dumitriu.

A devenit o tradiţie a noastr ca, din oricare colţ de ţară a fi, să ne întîlnim aici, în oraşul în care ne-am născut şi am copilărit.

Cineva m-a strigat.

Vor să ciocnesc cu ei un pahar de vin. E un obicei care s-a încetăţenit cu fiecare an, de 9 mai, ziua sărbătoririi victoriei. Seara, tîrziu, am ieşit să ne plimbăm laolaltă. Pe strada Republicii, aerul e plin de parfumul teilor.

Sîntem un grup gălăgios şi vesel. Reta şi Ervin merg înainte. Mă uit la ei cu invidie. Nu numai eu, ci mulţi oameni i-ar putea invidia. Dragostea lor e proaspătă, ca în urmă cu ani. Nimic pe această lume nu i-ar putea despărţi... Aurelia—Adriana Stein mă trage de haină:

— Ai văzut cercul pe care mi l-a cumpărat tata?

Fiecare oraş de provincie are strada sa de duminică, cu pomi umbroşi şi cu vitrine luminoase, cu oameni veniţi de pretutindeni, şosea bătătorită de glume, mereu întinerită de şoapte de dragoste şi întîlniri prieteneşti.

Rareori puteam în trecut să ne plimbăm fericiţi pe această stradă!

Prietenul meu, arhitectul Ervin Stein, spune azi că asemenea străzi vor [illegible] din ce în ce mai multe.

Desene de TIA PELTZ

„Melodii, melodii, melodii"

Elly Roman ne invită, în sala Teatrului de estradă, la o întîlnire cu muzica sa. In plastică i-am denumi invitaţia, expoziţie retrospectivă: compozitorul şi-a scrutat cei treizeci de ani de creaţie, şi-a răscolit amintirile şi mapele cu note, s-a regăsit, oferindu-ne în trei ore imaginea concentrată a unei activităţi şi a unui temperament artistic. Intîlnirea e deci în primul rînd emoţionantă pentru compozitor; în oglinda creaţiei sale de o viaţă, muzicianul îşi regăseşte trăsăturile portretului său artistic şi trebuie s-o recunoaştem, momentul e generator de reflecţii şi emoţii. Cum acest dialog cu opera sa se desfăşoară sub ochii noştri, ai spectatorilor, ne permitem să-l comentăm, gustîndu-i savoarea, şi să descifrăm transcriind în cuvinte, ceea ce compozitorul ne spune pe note.

Elly Roman e un liric. Dragostea a găsit în el un cîntăreţ sensibil la nuanţele-i cele mai fine. Paleta sa melodică cuprinde o largă gamă sentimentală, de la notele elegiace, la cele de duioşie, de dor ori de exuberanţă şi în ciuda textelor nu o dată mediocre, melodiile lui te cuceresc. Să cînţi dragostea treizeci de ani de-a rîndul şi să găseşti mereu note proaspete, sincere, e semn de tinereţe. Poate că tocmai de această tinereţe sufletească a compozitorului ţine naivitatea şi sentimentalismul romanţios al unora din cîntecele sale pe care totuşi concertul, datorită inteligentei selecţionări a pieselor, nu ni le face prea puternic simţite. Şi încă ceva: Elly Roman e un compozitor foarte cîntat. Iţi dai seama de aceasta cu fiecare nou număr din program. Cîntece pe care le fredonezi de mai mulţi sau mai puţini ani, cărora nu le cunoşti decît 2—3 din versurile refrenului şi cărora nu le-ai ştiut poate niciodată autorul, afli că-i aparţin lui: bătrînul „Nu mai plînge Baby" şi nostalgicul „Două viori", sprinţarul „Primul ghiocel" ori voluntarul „Nu mai plec de lîngă tine" şi epicurianul „Uite-aşa aş vrea să mor". „Panseluţe albăstrele", „Trece iarna, trece vara". „Mi-e dor de tine", ca să nu mai vorbim de cunoscutul „Tropa-tropa" şi multe, multe altele... Spectatorul încearcă satisfacţia de a răsfoi programul ca filele unei partituri: fiecare titlu declanşează spontan, melodia şi, poate, amintirile ce s-au legat atunci de cîntecul preferat. Oare nu parfumul evocator al unei melodii îţi păstrează proaspătă peste ani, vibraţia unei anume stări afective? Elly Roman poate fi mulţumit: multe generaţii de tineri îndrăgostiţi şi-au însoţit iubirile cu sonorităţile melancolice ori vesele ale cîntecelor sale!

In lirica lui Roman, anii dominaţiei fasciste au adus un protest surd cu răbufniri melodice violente, mascate în cuminţenia aparentă a textelor. „Şi se duc ca vîntul" ori „Eu rîd în loc să plîng" au ţîşnit din umilire şi revoltă şi au caracterizat un temperament care, fără a se defini prin luptă, nu suportă nedreptatea socială. Ultimul deceniu l-a găsit pe compozitor mergînd spre o maturitate artistică, şi i-a oferit climatul optim pentru îndeplinirea acesteia. E evidentă îmbogăţirea peisajului liric al creaţiei sale. Elly Roman a depăşit faza în care era un Paul Géraldy al muzicii noastre uşoare şi şi-a încordat lira pentru a cînta şi simţăminte cu valabilitate afectivă mai largă. Cîntecele sale de masă, (cu cîtă parcimonioasă discernere ni le-a oferit în spectacol!) au un suflu de tinereţe şi de vioiciune molipsitoare, intonaţiile populare se simt bine în melodiile sale noi, cîntecele de iubire întineresc parcă.

Şi acum, ceva despre spectacolul închegat din melodiile lui Elly Roman. S-ar crede că un concert nu presupune un efort regizoral deosebit. Şi de bună seamă, el nu implică dificultăţile montării unei tragedii antice. Fără o direcţie de scenă inteligentă, însă, un asemenea concert-spectacol se poate destrăma, poate obosi chiar şi, din punct de vedere dramatic, e ros în mod inevitabil de cariul platitudinei. Excesul de cuplete inserate e de asemenea riscant pentru unitatea spectacolului. B. Fălticineanu a ştiut să dea regiei sale o notă de eleganţă şi sobrietate, păstrînd cu bun gust măsura în dozarea prozei umoristice. Am preţuit mai ales modestia cu care a evitat efectele regizorale spectaculoase, care ar fi „prins" poate, dar ar fi distras atenţia spectatorului. Hotărîtoare în ţinuta şi verva concertului-spectacol a fost fără îndoială apariţia comperului. Ion Lucian e un prezentator fermecător, care comunică cu sala cald şi direct (şi fără acea penibilă pseudo-intimitate pe care unii comperi o stabilesc cu spectatorii prin tot felul de gaguri ieftine). Lucian recită simplu şi degajat, fără a-şi lăsa firescul încorsetat de ritm sau rimă; cîntă neaşteptat de plăcut şi e liric — atunci cînd textul i-o cere — fără sentimentalism; umorul izvorăşte liber, neforţat, din replica lui, iar ironia sa e fină, discretă. A fost o idee bună, aceea de a-l fi invitat să joace pe scena Teatrului de estradă. In legătură cu comperajul trebuie să ne exprimăm regretul de a nu putea transmite aprecierile noastre — în general pozitive — autorului prezentării, pentru simplul fapt că programul şi afişele păstrează tăcere totală asupra lui. Presupunînd că ar fi Ştefan Tita (despre care programul ne informează că e semnatarul „Prefeţii" comperajului), nu-i putem reproşa decît unele „bancuri" învechite şi de un gust îndoielnic din momentele lui I Antonescu-Cărăbuş, a căror paternitate s-ar putea de altfel nici să nu-i aparţină.

In sfîrşit, interpreţii. La întîlnirea cu spectatorii, Elly Roman a invitat, cu ştiinţă deplină a legilor ospitalităţii, cîţiva din cei mai îndrăgiţi cîntăreţi de muzică uşoară. Iar aceştia ştiu să ne ofere o seară din cele mai agreabile.

Am ascultat-o pe Dorina Drăghici cîntîndu-şi „Melodiile" şi am înţeles parcă mai bine simpatia unanimă de care se bucură. Nu e vorba numai de calităţile-i vocale, deşi vocea ei suplă şi catifelată e într-adevăr cuceritoare. Dar are această cîntăreaţă o simplitate şi o naturaleţe plină de calm, un dar de a transmite simţămintele cîntecului cu o candoare şi puritate care pur şi simplu aureolează melodia. Cu totul opusă ca manieră şi temperament scenic, dar avînd nu mai puţine calităţi interpretative, Simona Cassian e plină de vervă şi ritm şi mărturiseşte însuşiri dramatice ce ar merita să fie cultivate („Şi se duc ca vîntul"). Şi Dorel Livianu se simte în largul său 'n cîntecele înscenate, avînd impresionante accente tragice în clovnul din „Eu rîd în loc să plîng". Ca întotdeauna, Gică Petrescu jovial şi simpatic, Mihaela Cotaru cu o voce mereu mai promiţătoare, Ioana Matache, delicioasă în travestiul ei. Gaby Pascu, plină de lirism, (deşi s-ar putea feri de extravagantele acute la care au îndemnat-o „Reazimă-ţi capul de umărul meu"). Am constatat, nu fără regret, că Nicolae Niţescu îşi dezvoltă însuşirile dramatice în detrimentul celor vocale şi ne simţim obligaţi să tragem un mic semnal de alarmă. In rest, un trio feminin mai mult decorativ decît cu valoare muzicală, şi obişnuita (puţin prea obişnuită) notă comică a lui Dan Demetrescu şi Antonescu-Cărăbuş.

„Melodii, melodii, melodii..." Trei ore de melodii. Pleci de la spectacol fredonînd şi zile de-a rîndul te însoţeşti cu cîntecul lui Elly Roman. Şi asta spune mai mult ca cele mai elogioase cuvinte ale cronicarului.

SANDA FAUR

Ordine, curățenie, organizare

Ce au cîștigat tinerii uzinei „Mao Țze-dun"

Panselutele multicolore și-au scuturat petalele de rouă, au ridicat semețe privirile către începutul de soare, hotărîte să înfrunte căldura unei noi zile. Dacă n-ar fi zgomotul specific fabricilor ai avea impresia că te afli la o casă de odihnă. Din halele spațioase aruncate parcă în mijlocul acestui peisaj a pornit să-și arate puterea autobusul romînesc cu inscripția „M.Ț.D.".

Dacă cineva ar fi venit la uzinele „Mao-Țze-dun" în urmă cu 2—3 ani și ar fi avut „norocul" să plouă, atunci amară soartă le-ar fi fost hărăzită pantofilor. În locul asfaltului de azi se aflau ochiuri mari de băltoace.

S-au schimbat multe în uzină. S-au schimbat și oamenii: au devenit mai gospodari. Și totuși ar fi multe lucruri de spus cu privire la curățenie, ordine, atitudine civilizată în producție.

Aflînd din ziar despre inițiativa tinerilor de la uzinele „Tudor Vladimirescu", tinerii de aici și-au dat seama de însemnătatea ei, de necesitatea de a o îmbrățișa.

Comitetul U.T.M. la lucru

Cînd știi cum să vorbești oamenilor, cînd știi precis ce vrei de la ei, atunci ședințele își ating scopul. Ștefan Paraschiv, secretarul comitetului organizației de bază U.T.M., știa precis ce voia: utemiștii și tinerii să aplice noua inițiativă, în scopul creșterii producției și productivității muncii. Despre acest lucru le-a vorbit el secretarilor de secție U.T.M., șefilor de secție și maiștrilor într-o ședință. Fiecare a plecat apoi să studieze posibilitățile din secțiile respective.

La început au fost și greutăți. Unii tineri înțelegeau mai greu necesitatea de a-și curăța singuri locul de muncă. Principal este faptul că acum toată uzina, tineri și vîrstnici, aplică această inițiativă. Ea a devenit ceea ce trebuia: un bun comun pus în slujba creșterii producției.

La mecanică

Odinioară aici aveai în față un spectacol prea puțin plăcut. Ilustrația de la gazeta „Vorbește postul utemist de control" înfățișează diferența dintre dezordinea din trecut și curățenia care domnește acum.

Cînd Alexandru Săceanu prelua strungul de la Ion Bîcă începea cel mai mare necaz. O jumătate de oră trebuia răpită producției pentru a face puțină ordine și curățenie. Cînd voiau să meargă la alte mașini, strungarii erau nevoiți să ocolească grămezi de piese rebutate și strînse acolo cine știe de cînd.

Iată de ce astăzi, cînd mergi în această secție, ești uimit de prefacerile care s-au petrecut de puțin timp. Sculele fiecărui strungar sînt orînduite în dulapuri special confecționate, încît ele pot fi găsite fără prea multă greutate. Gheorghe Vlad și Nicolae Trifu nu mai privesc cu ciudă mașinile defectate din pricina proastei întrețineri.

Circa 4—5 tone de piese rebutate au fost scoase din secție și trimise la turnătorie, așa că locul fiind descongestionat poți trece ușor de la o mașină la alta.

Vasile Gheorghiu, Ion Bîcă, Iordache Alexandru și oricare alt tînăr din secție îți spune același lucru: „inițiativa ne-a făcut gospodari".

Mîndria fiecărui tînăr de aici, a comuniștilor Otonel Iliescu, strungar, Otto Onceanu, șeful secției, Ion Rădulescu, maistrul principal, care au sprijinit efectiv aplicarea inițiativei tinerilor de la uzinele „Tudor Vladimirescu" o constituie faptul că în prima lună după aplicarea ei planul a fost îndeplinit cu 109,7 la sută.

Și la turnătoria de fontă

Poate că nu vă vine să credeți că numai după aplicarea inițiativei secția a reușit să-și depășească planul, dar lucrurile așa s-au petrecut.

În trecut dezordinea lovea acut producția secției turnătoria de fontă. Formele nu erau aranjate așa cum trebuie, greutățile erau aruncate la voia întîmplării și de cele mai multe ori nu se găseau. Cînd se îndeplinea planul, aceasta se făcea cu eforturi obositoare din partea colectivului secției.

— Să aplicăm și noi inițiativa tinerilor de la uzinele „Tudor Vladimirescu" — au cerut membrii secției. Și în acea zi, după lucru, nimeni n-a plecat acasă. S-au constituit brigăzi pentru curățenie. Locurile au fost descongestionate, formele aranjate.

Locurile unde lucrează utemiștii Ion Corobea și Iosif Savu — odinioară așii dezordinei — sînt acum „ca la farmacie".

În acțiunea de organizare, curățenie și înfrumusețare a secției au muncit cu mult suflet utemiștii Stelian Ceaușu, Aurel Bărbușel, Gheorghe Dumitru, Voicu Petre și alți tineri destoinici.

Descongestionarea spațiului i-a făcut pe turnători să cîștige 20 la sută din suprafața de turnare. Acest lucru le-a permis ca — pentru prima oară — să depășească planul pieselor turnate cu 20 la sută.

„Ordine, curățenie, atitudine civilizată"—iată o temă despre care li se va vorbi tinerilor și la cursul de minim tehnic. Este demn de reliefat faptul că toți membrii secției, tineri și vîrstnici, participă la cursul de minim tehnic, că în acest fel, însușindu-și ultimele cuceriri ale tehnicii în domeniul muncii lor, vor aduce un aport mai bogat la realizarea în bune condiții a sarcinilor de plan.

În fiecare sîmbătă

A devenit un obicei ca în fiecare sîmbătă tinerii să se ocupe o jumătate de oră de curățenia incintei uzinei. Nelipsiți sînt utemiștii Ion Bîcă, Voicu Petre, Gheorghiu Vasile.

Utemistul Gheorghe Șerban nu uită ca de fiecare dată să anunțe la stația de radioamplificare rezultatele obținute în urma aplicării inițiativei și numele celor fruntași.

După muncă și răsplată

Tinerii care depun suflet în gospodărirea locurilor de muncă, a secțiilor, a uzinei sînt popularizați la gazeta de perete, la stația de radioamplificare, sînt stimulați de către comitetul U.T.M. și direcțiune. În fiecare duminică direcțiunea pune la dispoziția acestor tineri un autobus cu inscripția: „pentru excursii". Pînă acum tinerii fruntași au fost la Curtea de Argeș și la podul prieteniei de peste Dunăre.

Comitetul U.T.M. a răsplătit pe fruntași și cu bilete de teatru, cu reducere de 50 la sută.

Peste puțin timp gospodarii vor avea prilejul să se întreacă pentru a obține, din partea comitetului U.T.M., steagul de „cea mai curată secție".

LIDIA POPESCU

Înființarea Institutului de cercetări speologice

De curînd a luat ființă în Capitală, Institutul de cercetări speologice.

Noul institut, care va continua cercetările începute de marele savant Emil Racoviță, se va ocupa de cercetarea științifică a peșterilor din țara noastră și a faunei apelor subterane.

Institutul de cercetări speologice va fi condus de un colectiv alcătuit de prof. C. Motaș (director) T. Orghidan, M. Dumitrescu și V. Pușcariu.

INFORMAȚII

În cursul zilei de joi au părăsit țara delegațiile Tineretului Liber German și Tineretului Popular din Iugoslavia care au participat la lucrările celui de al II-lea Congres al U.T.M.

La plecare oaspeții au fost salutați de membri ai Biroului C.C. al U.T.M., activiști ai C. C. al U.T.M. și ai Comitetului Orășenesc U.T.M.

★

Delegațiile de femei din Australia, Cuba, Costa-Rica și Mexic, care se află în țara noastră la invitația Consiliului Central al Sindicatelor, au făcut vineri dimineața o vizită la Comitetul Femeilor Democrate din R.P.R.

★

Delegațiile de femei din Suedia, Irak și Camerun care se află în țara noastră la invitația Comitetului Femeilor Democrate din R.P.R. au vizitat în cursul dimineții de vineri Institutul de expertiză și recuperare a capacității de muncă din Capitală.

(Agerpres)

Nemulțumirea lui Dumitru Barac

Tînărul Dumitru Barac, brigadier la gospodăria agricolă colectivă din Călărașii Vechi are o mare nemulțumire. Nu-i vorba de munca sa, în privința asta stă bine. Colectiviștii din brigada I-a, condusă de el, vin cu toții la lucru. Cele 120 ha. de păioase date în grija brigăzii sale sînt plivite de două ori, iar la cele 100 ha. porumb au terminat a doua prașila. Zilele acestea încep prașila a treia. Doar nu degeaba brigada I-a a cîștigat drapelul în întrecere.

Nici în familie n-are necazuri. Cu Georgeta, nevastă-sa, se-nțelege bine. De curînd și-au făcut casă nouă și sînt cu toții îndestulați.

Nemulțumirea de care vă vorbeam zace în inima lui din primăvara acestui an. Să vedeți ce s-a întîmplat. Pe ulița lui Barac a mai rămas un singur „individual". Ceilalți sînt cu toții colectiviști. „Ne-a mai rămas un individual de sămînță" — spuneau ei. Dumitru Barac s-a dus acasă la Ion Radu, „individualul" și dintr-una-ntr-alta a venit vorba și despre gospodăria colectivă.

— Văd eu că voi o duceți bine, dar eu tot nu mă înscriu. Am trăit așa din moși-strămoși. Am și eu ce-mi trebuie. Și... mai sînt destui în comună pe dinafară — i-a spus Ion Radu.

Dumitru Barac s-a întors acasă mîhnit, dar hotărît să nu se lase pînă nu va fi toată ulița colectivizată.

Și-a amintit în ziua aceea de o întîmplare petrecută cu doi ani în urmă...

... Era seară și s-a întors de la lucru. A mîncat în grabă și a ieșit pe poartă să se întîlnească cu vecinul său, Petre Bogdan. Se înțelegeau bine; doar că acesta era pe atunci individual. Barac îl ținea, așa ca din întîmplare, la curent cu toate noutățile din gospodărie. I-a povestit că ei au semănat porumbul după o metodă nouă, că nu mai fac mușuroi la prașilă și multe altele. Nea Bogdan a început să se intereseze mai mult de gospodărie. Azi așa, mîine așa, pînă cînd brigadierul s-a hotărît să-l îndemne pe nea Bogdan să vină și el alături de colectiviști. La îndemnul lui Barac, Petre Bogdan a clătinat cu amărăciune din cap. „Nu vrea nevastă-mea, Dumitre. Asta-i".

— Mai sfătuiți-vă — l-a îndemnat Barac.

Într-o zi, nea Bogdan și-a luat inima-n dinți și a adus din nou vorba despre gospodărie. Atît i-a trebuit țaței Lina și a început să-i blagoslovească, cum s-a priceput mai bine pe bărbatu-său și pe Barac. Ba în zilele următoare nici n-a mai răspuns la salutul acestuia.

A venit toamna și s-au împărțit veniturile colectiviștilor. Tînărul brigadier era într-o mare încurcătură. Nu avea unde să-și pună grînele. S-a dus atunci la Petre Bogdan și l-a rugat să-i împrumute o cameră.

— Vrea să se laude cu ce primește de la colectivă — a zis țața Lina.

Pe ulița lui Barac s-a oprit un șir lung de căruțe care scîrțîiau sub povara sacilor. Petre Bogdan s-a dus bucuros să-l ajute la descărcat. Țața Lina a privit tot timpul și s-a minunat fără să vrea văzînd atîția saci plini. Ei n-au recoltat nici pe jumătate cît a luat Barac pentru zilele-muncă. Nu-și amintea să mai fi văzut atîta belșug în casa acestuia.

La urmă, după ce s-a terminat treaba, țața Lina a văzut cu ochii ei cum Barac a desfăcut butoiul și au ciocnit cu toții pahare cu vin rubiniu din noua recoltă a gospodăriei.

— Poate că nu-s toate grînele ale lor — a căutat să se liniștească în cele din urmă țața Lina.

După puțin timp, Barac a vîndut o parte din cereale și a început să-și pregătească cele necesare pentru construirea unei case noi.

Cred că e de prisos să vă spun că toate acestea au fost cea mai convingătoare și mai rodnică muncă de lămurire. Țața Lina nu s-a mai împotrivit să se înscrie în gospodăria colectivă.

... Amintindu-și de întîmplarea aceasta, Barac a zîmbit. I s-a întărit convingerea că va birui într-o zi și cu Ion Radu. Trebuie să caute însă cu răbdare cărarea care duce spre inima lui. Atunci întreaga uliță va fi colectivizată și desigur o să-i treacă necazul utemistului Dumitru Barac.

Dar e probabil că atunci are să aibă noi nemulțumiri. Nu-i el omul care se mulțumește ușor. S-a gîndit chiar că trebuie să stea de vorbă și cu Alexandru Radu, fratele „individualului" de pe ulița sa. Trebuie să se înscrie și el, doar e gospodar harnic și de asemenea oameni are nevoie gospodăria.

ANA CARANFIL
corespondenta „Scînteii tineretului"
pentru regiunea București

PIONIERI pe litoral...

CONSTANȚA (de la trimișii noștri **Gh. Pietraru și Șt. Halmoș**)

În ziua de 23 iunie, acceleratul a plecat din Sibiu cu un vagon neobișnuit. Copii cu cravate roșii la gît, fluturau batiste și făceau bezele părinților rămași pe peron. Cîte o mamă grijulie încerca să dea ultimul sfat odorului ei, strigînd după tren:

— Ai grijă să nu răcești.

Examenele au rămas în urmă. A trecut un an de muncă încordată și iată a sosit vara, vacanța. Vara este întotdeauna „întîi și-ntîi" a copiilor.

Și în ziua aceea și cei mici de la Școala germană nr. 14 mixtă din Sibiu au pornit într-o lungă excursie prin țară. Multe lucruri învățate la geografie aveau să vadă copiii, de data asta, însă nu pe hartă, ci cu proprii lor ochi. Trenul a trecut prin Orașul Stalin, a coborît pe urmă în goană mare pe Valea Prahovei, a trecut peste cîmpii și ape și iată-l ajuns în Capitală.

— București, ăsta-i Bucureștiul! s-au auzit glasuri cristaline în Gara de Nord.

După două zile pe care copiii le-au petrecut în Parcul de Cultură și Odihnă, pe malul lacurilor bucureștene și prin alte locuri pitorești ale Capitalei, ei au urcat într-un alt tren care i-a dus pe micii călători sibieni spre țărmul Mării Negre.

Nu putem descrie bucuria copiilor la vederea acelei imensități de apă. Unii chiar s-au speriat, dar apoi, pe plajă, s-au împrietenit repede cu marea și greu au mai putut fi urniți de aici.

...Am zărit în gara Constanța vagonul micilor excursioniști din Sibiu.

Tovarășul Alfons Fronius, directorul școlii, profesorii și părinții care-i însoțesc pe copii, tocmai pregăteau vagonul de plecare. Noaptea vagonul acesta plin de inimi vesele urma să pornească mai departe pe drumurile de fier.

Tovarășul director Alfons Fronius ne-a povestit multe întîmplări petrecute în timpul frumoaselor zile la Constanța, la Vasile Roaită și la Techirghiol. Tot dînsul ne-a spus că în excursie au fost luați peste 60 de copii, însă numai elevi merituoși, buni la învățătură. Corigenții care au lenevit în timpul anului școlar au ce regreta: ei stau în aceste zile cu nasul în cărți, în timp ce colegii lor harnici s-au bronzat pe plaja minunatului litoral.

Dar excursia nu s-a sfîrșit aici. Copiii germani din Sibiu au mai văzut multe lucruri. Palatul Pionierilor din București, întreprinderi din Cîmpina, Castelul Peleș din Sinaia, Vîrful cu Dor, Poiana Stalin și multe alte locuri.

Și acum un mesaj pentru mamele din Sibiu: le transmitem să fie fără grijă — copiii sînt bine și sănătoși; și Crista Wilk și Hans Mehes și Elke Börger și toți ceilalți. Numai că pe unii nu-i vor mai recunoaște: sînt aproape negri, tuciurii.

La o crescătorie de FAZANI

Desigur, zîmbești mulțumit atunci cînd străduințele depuse dau roade. Fotografia noastră o înfățișează pe Ecaterina Stoia, fruntașă în creșterea fazanilor la fazaneria „23 August" din Pișchia, regiunea Timișoara.

Scrisoare către redacție

Mai multă grijă pentru casa noastră

Mă adresez redacției într-o problemă ce se referă la condițiile de viață ale tinerilor muncitori ce locuiesc în cabanele uzinelor „Steagul roșu" din Orașul Stalin. Cabanele acestea sînt casa noastră. Acolo ne petrecem orele de odihnă, acolo citim, învățăm, ne gospodărim. Din capul locului, aș vrea să fiu bine înțeles: cabanele noastre nu-s cele mai rele din oraș. Însă gospodărirea lor prezintă multe lacune care ar trebui înlăturate.

În primul rînd curățenia lasă mult de dorit. Camerele sînt prea mici pentru cîți locuim într-o cameră și n-au fost văruite de aproape un an. Femeia de serviciu de-abia pridideşte cu treaba.

O ducem prost și cu lumina. Dacă în cameră avem o lumină slabă, în schimb pe săli n-avem deloc.

Desigur, toate cele arătate nu sînt numai din vina administrației. Nici unii muncitori care locuiesc aci nu se îngrijesc întotdeauna de curățenie și buna gospodărire a cabanelor. Totuși dorim ca cei ce poartă grija gospodăririi cabanelor să simtă și mai mult răspunderea ce le revine. Cabanele trebuie să devină cu adevărat, casa noastră. Iar aceasta se poate realiza, numai dacă atît noi, cît mai cu seamă administrația, vom stîrpi cu curaj racilele existente.

Corespondent
ILIE LUCHIAN

ANCHETA noastră

Ce părere aveți despre *creșterea și promovarea* tinerilor sportivi?

Maestra sportului Lia Manoliu: AVEM PUȚINE ARUNCATOARE BUNE

În ultimii ani, iubitorii de sport din țara noastră au avut deseori prilejul să se bucure de succesele obținute de atletismul nostru. Prin performanțele lor remarcabile, atleți ca Iolanda Balaș, Ion Soter, Ilie Savel, Ion Opriș și-au cucerit locuri de cinste în rîndul celor mai buni specialiști din lume la probele respective. Reprezentativele de atletism ale țării, au terminat victorioase întîlnirile cu puternicele echipe ale Franței, Norvegiei, Olandei, Belgiei, Elveției, țări cu o veche tradiție în acest sport. Acestea sînt succese reale. Eu aș vrea însă să mă ocup aci doar de o problemă care mă frămîntă în mod deosebit: problema aruncătoarelor. Media primelor zece rezultate ale aruncătoarelor noastre de greutate, suliță și disc este în creștere de la un an la altul. Dar această creștere nu ține pasul cu ritmul extrem de rapid în care se ridică nivelul performanțelor mondiale. Caracteristic pentru situația aruncătoarelor în atletismul nostru feminin este decalajul mare între performanțele primelor două-trei atlete și ale celei de a 10-a, de pildă. Iată un exemplu. Pe lista celor mai bune aruncătoare de suliță ale anului 1955, Aneliese Zîmbreșteanu, prima clasată, este despărțită de cea de a 10-a clasată (A. Stark) de nu mai puțin de 12,37 m.! Exemple asemănătoare se pot da atît la disc cît și la greutate. Cum îmi explic această stare de lucruri? În primul rînd prin faptul că antrenorii și colectivele își îndreaptă atenția numai asupra „vîrfurilor". Or, pentru ca atletismul nostru să înregistreze un adevărat salt calitativ este nevoie de un progres substanțial al majorității atletelor, nu numai al primelor două-trei performere.

Îmi amintesc de începuturile mele în atletism. Eram elevă, iar primii pași pe stadion i-am făcut sub încurajarea profesoarelor mele, Elena Busuioc și Angela Filip. La început a fost tare greu. Abia în primăvara lui 1949 am concurat pentru prima oară la disc. Și cît de departe mi se păreau cei 22,06 m. obținuți la primul concurs!

Cu 9,65 m. obținuți la aruncarea greutății am fost invitată apoi să mă pregătesc la Cluj, alături de cei mai buni atleți. Acolo, sub îndrumarea antrenorilor, am adăugat noi metri la cele mai bune rezultate ale mele. În toamna aceluiași an, 1949, aruncam 37,03 m. la disc. Într-un singur an progresasem cu 14 m.

Sînt sigură că există zeci și zeci de tinere care pot obține aceleași progrese. Pentru aceasta este însă nevoie de sprijinul și îndrumarea educatorilor și antrenorilor, de munca migăloasă pentru depășirea obstacolelor, care atît de ușor pot demobiliza pe începători. În timpul iernii mergînd la antrenamente la sala Floreasca vedeam mereu un grup de eleve de la Școala medie de fete nr. 22, care sub îndrumarea aceleiași profesoare Angela Filip își făceau antrenamentele. Exemplul acestei profesoare de educație fizică, care pregătește și descoperă an după an noi talente pentru sportul nostru feminin, trebuie urmat de toți cei ce se ocupă de creșterea tinerilor sportivi. În mod deosebit cred că exemplul acesta trebuie urmat de conducătorii și antrenorii asociațiilor „Voința" și „Recolta", care se îngrijesc foarte puțin de creșterea și activitatea atletelor de la probele de aruncări.

Atletismul trebuie început de la o vîrstă fragedă. Tînăra sau tînărul se va specializa astfel de timpuriu într-o probă, se va familiariza cu tehnica ei. Cred că în acest domeniu, al atletismului pentru copii, s-a făcut mult prea puțin la noi. Aș vrea să văd cît mai mulți copii pe terenurile de atletism, jucîndu-se, da, da, jucîndu-se cu discurile, cu sulițele, cu prăjinile, confecționate după puterile lor.

În această direcție cred că s-ar putea organiza concursuri speciale pentru copii și tineri (binențeles în mod special pentru fete și la probele de aruncări: suliță, disc, greutate). *Comitetele orășenești și raionale U.T.M. și C.F.S., ca și organizațiile de bază U.T.M. din comune ar putea iniția și organiza concursuri locale feminine pentru desemnarea celor mai bune aruncătoare de suliță, disc și greutate pe diferite categorii de vîrstă.* Acestea ar stimula foarte mult interesul tinerelor pentru probele de aruncare. Din rîndul tinerilor de la sate pot crește sportive talentate, cu mari perspective. În ceea ce privește specializarea unor sportive pentru aceste probe atletice, CCFS și comisia centrală de atletism ar putea organiza în diferite orașe tabere de cîte o lună. Aici, sub îndrumarea celor mai buni antrenori din țară, tinerele atlete ar putea să-și însușească în mod corect tehnica cea mai perfectă, și ar putea progresa rapid.

Cu mai multă stăruință decît pînă acum, trebuie dusă de către colectivele sportive și organizațiile U.T.M. munca pentru atragerea tinerelor fete spre atletism, spre probele de aruncări. Nu există, după părerea mea, sport mai frumos, mai folositor și mai plin de satisfacții, decît atletismul.

Scrisoare din Belgrad

Un parc sportiv în construcție

Tineretul popular din Iugoslavia a început, prin muncă voluntară, să construiască terenuri sportive pe lîngă întreprinderile mari și școli. Recent am vizitat fabrica de mașini agricole „Pobeda" din Petrovaradin de lîngă Novi Sad. Această localitate are circa 10.000 locuitori și se află pe malul opus al Dunării, lîngă Novi Sad. Pînă în ziua de astăzi n-a fost construit însă nici un parc sportiv pentru practicarea diferitelor sporturi, deși în Petrovaradin există multe asociații sportive multilaterale.

În marea fabrică de mașini agricole „Pobeda", a început acțiunea pentru construirea unui parc sportiv complect. Inițiatorii acestei acțiuni au fost tinerii membri în consiliul muncitorilor din întreprindere. Întreprinderea s-a angajat să patroneze această acțiune; s-au primit ajutoare financiare din partea comitetului popular orășenesc. Tineretul și-a organizat o brigadă, care în fiecare zi după orele de producție muncește voluntar la construirea parcului sportiv. Conducerea întreprinderii „Pobeda" a pus la dispoziția tineretului întregul material necesar.

În primăvara aceasta muncile au avansat în așa măsură încît pînă în prezent au fost construite pista de atletism, terenul de fotbal, terenurile de volei, de handbal și baschet. Stadionul este îngrădit în întregime. Acum se lucrează la ridicarea tribunelor și a vestiarelor.

Pînă în momentul de față tineretul a prestat în total 3.000 ore de muncă voluntară și se presupune că vor fi necesare încă atîtea ore pentru terminarea lucrărilor. Am stat de vorbă cu Dragomir Aceanski, muncitor în întreprinderea „Pobeda" și președintele organizației tineretului popular din această întreprindere. Aceanski ne-a spus că în acțiunea lor tinerii se bucură de ajutorul multilateral al conducerii întreprinderii și al organelor populare.

Întreprinderea ajută la construirea stadionului nu numai prin înzestrarea cu materiale, ci și cu cadre specializate. Această acțiune este foarte populară; participă la această muncă și tineri din Petrovaradin, care nu sînt muncitori în întreprinderea „Pobeda". De asemenea, ostași al Armatei Populare iau parte la construirea acestor terenuri, ne-a spus în încheiere Aceanski.

MILAN KOVACEVICI

Azi și mîine pe stadionul Republicii

Tinerii atleți se întrec în finalele campionatului republican

Pe „Stadionul Republicii" încep astăzi la ora 9 dimineața finalele campionatului republican de atletism pentru juniori și junioare. Peste 600 de tineri atleți din întreaga țară vor concura pentru cucerirea tricoului de campion național. Alături de elemente talentate, descoperite chiar anul acesta (Vasile Stanciu, Cornel Porumb, Ion Herdălău, Olga Borangic) vor lua parte la întreceri membrii lotului de juniori al R.P.R. în frunte cu Ana Roth, Rudolf Licher și Ioana Luță.

Concomitent cu întrecerile juniorilor, pe stadion vor avea loc probe de selecție în vederea alcătuirii echipei noastre reprezentative care va participa la cea de a XV-a ediție a Jocurilor balcanice de atletism de la Belgrad.

Concursul continuă după amiază de la ora 16.30 și mîine, toată ziua

Scrisoare deschisă unei instructoare de pionieri

Urmările îngîmfării

Tovarășă Ceapraz,

Iartă-mă că am ales această cale ca să-ți dezvălui adevăratul scop al vizitei pe care am făcut-o la Școala 28 fete din București, în unitatea ta.

Nu sînt multe zile de cînd m-am întîlnit cu un cunoscut. Îl știi foarte bine. E tovarășul Oros, primul secretar al Comitetului raional U.T.M. „1 Mai", raionul tău. Am vorbit despre multe lucruri. Printre altele mi-a povestit și despre necazurile lui. Mi-a spus, de pildă, că nu e mulțumit de unii instructori superiori. Am ciulit urechile pentru că, știi bine, totdeauna m-au interesat problemele pionierești.

— Dar ce s-a întîmplat? l-am întrebat

— Unii din ei sînt niște îngîmfați — mi-a spus tovarășul Oros, pufnind cu necaz. O știi pe Ceapraz?

— Maria Ceapraz? Da. Desigur, o cunosc.

— Nu știu ce este cu ea. O chemi la ședințe, nu vine. Caută o mie și unul de motive ca să se sustragă. Cu activiștii raionului se poartă, nu-ți mai spun cum... La secția școli și pionieri e o tovarășă nouă, una Popescu. Ceapraz nici nu vrea să stea de vorbă cu ea. „Știu, tovarășă, îi răspunde la orice îndrumare. Sînt instructoare de patru ani" Odată, cînd tovarășa Popescu a venit în unitatea ei, mai că a dat-o afară. „Trebuie să plec într-un loc, i-a spus. Nu pot să stau de vorbă cu dumneata"...

Am rămas uluit. Ceapraz? Fata modestă, zglobie și inventivă. Una din cele mai active instructoare din raionul U.T.M. „1 Mai". Oare despre ce e vorba?

Asta m-a făcut să vin în unitatea ta. Speram că poate tovarășul Oros a exagerat.

Îți amintești Ceapraz cu cîtă stăruință ți-am cerut să-mi vorbești despre lucrurile noi din unitate. Ți-am cerut să-mi povestești despre joc, despre veselie, despre acțiunile întreprinse pe linia stimulării romantismului pionieresc.

...Și vai cît de crudă a fost dezamăgirea!

Am început, așa cum se cade, prin a studia planurile de muncă ale unității pe toate pătrarele. Te-am privit mirat. Ai presimțit ceva și ai roșit.

Planurile de muncă înfățișau copii îmbătrîniți, lipsiți de veselie. Măsuri, măsuri și iar măsuri. Toate pătrarele se asemănau între ele. Nu exista toamnă, iarnă sau primăvară. Același instructaj, aceleași „adunări de analiză a situației la învățătură", „panoul fruntașilor", „adunări cu temă privind învățătura".

Dacă ți-aduci aminte, te-am întrebat și despre proiectele pentru vacanță. Ai îndrugat ceva la repezeală, din care am înțeles că, de fapt, nu plănuiseși nimic. Nu vorbesc de un plan scris, pentru că asta mi-ai spus de la început că nu ai... Dar așa, măcar să te fi gîndit la ceva dacă într-adevăr ții la copii. După cît se vede însă, soarta copiilor în vacanță nu te prea preocupă. „În definitiv toate lucrurile acestea le va rezolva instructoarea care se va ocupa de tabără". Mi se pare că așa mi-ai răspuns, nu?

Și cîte lucruri frumoase nu s-ar putea face! Excursii, șezători, jocuri în pădure, plimbări cu barca pe lac. Ar fi un minunat prilej ca pionierii să alcătuiască ierbare, insectare, albume.

Cînd ți-am atras atenția că totuși copiii sînt copii, că au nevoie de veselie, de joacă, te-ai scuzat spunînd că voi ați dat bătălia pentru „o bună învățătură". Dar nici în învățătură nu era nimic deosebit. La sfîrșitul celui de-al treilea pătrar proporția de corigenți de la clasa a III-a pînă la clasa a VII-a era de 25 la sută. Vorba aceea: dacă nu le-ai făcut pe celelalte, măcar cu asta să fi strălucit.

Cu toate acestea au fost în școală și acțiuni, nu noi, însă frumoase. Mi-a plăcut foarte mult aceea cu orientarea profesională pe care mi-ai povestit-o. Și adunarea cu temă despre lupta ilegală a partidului a fost desigur interesantă. Dar, iartă-mă că ți-o spun așa pe șleau, acestea n-au pornit din inițiativa ta, ci s-au organizat conform indicațiilor comitetului raional U.T.M.

Foarte rare au fost inițiativele tale. Măcar și excursia în parcul Tei, care, s-ar putea spune, a fost o acțiune „specific pionierească" și nu cerea multă filozofie, a fost inițiată de consiliul pedagogic, la propunerea unei tovarășe profesoare.

Se pune atunci întrebarea: De unde această atitudine a ta de absolută superioritate față de conducerea pe care trebuie s-o exercite organul raional U.T.M. asupra muncii tale? Cu toată părerea de rău trebuie să-ți spun că Oros are dreptate. Te-ai îngîmfat Ceapraz! Ți se pare că știi totul și în realitate nu știi. Sau cel puțin nu se vede că știi. Nu te mîngîia cu gîndul pe care mi l-ai împărtășit și mie: „Eh! Oricum, eu îmi fac datoria". A sta pe loc nu înseamnă a-ți face datoria. Drumul nostru merge tot înainte. Las-o naibii de îngîmfare. Progresul, mai ales în domeniul muncii tale, are și el evoluția lui firească. Ai vrea ca o instrucțiune s-o dezmintă pe cea anterioară? În felul acesta crezi că se manifestă noul?

Dacă ai consulta cu atenție notițele de la felluritele ședințe, consfătuiri, seminarii, sfaturi personale și alte forme prin care comitetul raional se străduiește să te pregătească cît mai bine pentru munca ta, ai vedea unele noutăți, foarte mărunte în aparență dar care adunate, duc după cîtva timp la o schimbare calitativă a muncii. Cine nu ține seamă de aceste lucruri rămîne pe loc, așa cum ai pățit de fapt tu.

E cazul, Ceapraz, să redevii cea dinainte.

Șterge acreala și blazarea de pe fața ta tînără. Nu uita că sînt dascăli vîrstnici, care decenii de-a rîndul și-au închinat întreaga viață educării copiilor și pe care elanul și entuziasmul lor i-au purtat spre lucruri veșnic noi, i-au făcut să rămînă tineri și plini de viață. Și ei, la timpul lor, și-au plecat urechea la sfaturile altora și totdeauna au socotit că știu încă prea puțin.

Această scrisoare nu ți-o adresez numai ție. În țară sînt sute și mii de instructori de pionieri. S-ar putea ca unora dintre ei să li se fi întîmplat lucruri asemănătoare. Crede-mă, aș vrea din tot sufletul ca aceștia să citească scrisoarea mea. Poate îi va pune pe gînduri și poate, cine știe, își vor da seama că au greșit.

A. WEISS

Evenimentele SĂPTĂMÎNII

Este ceva NOU în problema germană?

O examinare superficială și grăbită a situației, o apreciere care nu ține seama de faptul că o schimbare într-o problemă internațională are nevoie, îndeobște, de o pregătire îndelungată și care nu are nimic spectaculos, ar duce la concluzia lipsei unei evoluții în sens pozitiv în problema germană. Deci răspunsul la întrebarea din titlu ar fi — NU.

In fapt lucrurile stau cu totul altfel și cei înclinați să nu vadă nimic nou în problema germană, nu sesizează că ne aflăm în acea fază a acumulărilor cantitative, lente, dar care nu pot să nu ducă mai devreme sau mai tîrziu, la o schimbare de esență, calitativă.

Aceasta este de altfel, la ora actuală, o constatare aproape unanimă a presei străine care arată că numai Adenauer, politician abil, mai reușește să mențină pe linia de plutire corabia Bonnului îndreptată, și mai ales învățată, să navigheze numai în regiuni „reci". Nu degeaba doar, un ziar burghez francez îl numea pe octogenarul dr. Adenauer, „cancelarul războiului rece".

Intr-adevăr, orice progres pe calea însănătoșirii vieții internaționale, proiectează cu mai multă putere izolarea în care se afundă politica Bonnului rămas ca obiective și mijloace, la perioada de maxim a „războiului rece". Acest fapt este mai evident dacă comparăm politica guvernului Adenauer cu cea a altor guverne occidentale din Franța și Anglia sau chiar din Italia unde dezghețul este foarte lent. In vreme ce în aceste țări se caută unele căi noi în relațiile dintre est și vest, chiar dacă nu este vorba de o linie consecventă, în Germania occidentală dogmele „războiului rece" călăuzesc pe Adenauer și colaboratorii săi. Aceasta face ca perspectiva unificării Germaniei să apară mereu mai îndepărtată.

Deci o primă constatare: poziția cu totul singulară a politicii Bonnului în Europa, ce își găsește sprijin fățiș doar în S.U.A. Aceasta este dealtfel și o constatare a însăși unui membru marcant al guvernului lui Adenauer, von Merkatz, șeful partidului german, care i-a reproșat în mod public cancelarului **„inactivitate și rigiditate, care nu se mai potrivesc cu aspectele tabloului mondial în schimbare".**

Și cu aceasta ajungem la aspectele interne din R. F. Germană care pun cu deosebire în lumină acea realitate nouă despre care vorbeam la început.

Să ne reamintim că în urmă cu doi ani Adenauer era șeful necontestat al Bonnului, conducînd cu autoritate o puternică coaliție de partide. A vorbi de relații cu R. D. Germană sau de posibilitatea unei politici neutre în acea vreme, era considerat de-a dreptul o crimă.

Și astăzi?

Coaliția guvernamentală s-a destrămat prin părăsirea ei de către partidul liber-democrat, al doilea ca importanță. Celelalte partide mai mici, șovăie în acordarea sprijinului deplin lui Adenauer.

Dar poate rămîne Adenauer șeful necontestat al propriului său partid, Uniunea Democrat Creștină? In acest sens sînt concludente relatările corespondentului la Bonn al ziarului elvețian „Der Bund" pe care le reproducem pe larg, dat fiind interesul lor. „In ultimul timp — scrie „Der Bund" — s-au manifestat numeroase alte simptome ale crizei în care se află partidul creștin-democrat: conflictul ivit între Adenauer și ministrul federal, von Merkatz, care a cerut o politică mai puțin rigidă în ce privește relațiile cu răsăritul, divergențele dintre Adenauer și ministrul său de externe, von Brentano, care se referă de asemenea la politica față de răsărit „atacurile vehemente ale cancelarului împotriva miniștrilor săi Shaeffler și Erhard și, însfîrșit, revolta Uniunii creștin-sociale (organizația din Bavaria a partidului democrat-creștin) împotriva lui Adenauer, în urma căreia acesta din urmă a fost nevoit să-i dea satisfacție ministrului de finanțe, Schaeffer, membru în Uniunea creștin-socială. **Toate acestea** — scrie corespondentul în încheiere — **au provocat un val de neliniște în rîndurile partidului democrat-creștin"** (s.n.).

Mai trebuie adăugată poziția partidului social-democrat care desfășoară o puternică activitate de opoziție, desigur în limitele curentului politic pe care acest partid îl reprezintă.

Neputînd să nu țină seama de această situație de fapt, unii comentatori occidentali încearcă să reducă totul la obișnuite manevre electorale, premergătoare alegerilor ce vor avea loc anul viitor în R. F. Germană. Desigur, obișnuita demagogie electorală burgheză își are și ea rolul, dar cauze mai adînci dau naștere situațiilor noi ivite în Germania occidentală.

Este vorba de nemulțumirea maselor populare vest-germane care sînt mereu mai active, după cum o dovedesc știrile ce vin zilnic din Germania occidentală. Ele sînt revoltate de refuzul guvernanților de la Bonn de a duce tratative cu R. D. Germană, aceste tratative fiind calea spre găsirea unei soluții în problema germană. Și în vreme ce R. D. Germană își reduce efectivele cu 30.000 de oameni, introducînd recrutarea pe bază de voluntariat, în Bundestag se votează legea pentru introducerea serviciului militar obligatoriu. La vot au participat însă numai deputații coaliției guvernamentale, ceea ce dovedește clar influența opiniei publice de care au ținut seama deputații social-democrați și ai altor partide, care au părăsit sala de ședințe. Nu e de mirare că ziua votării este denumită **„zi neagră a parlamentului"** (Neue Rhein-Zeitung), iar alt ziar vorbește de **„criza parlamentară"** („Süddeutsche Zeitung").

Politica dusă de Adenauer, cu sprijinul Statelor-Unite, este aspru criticată. Iată un exemplu recent și concludent. După publicarea comunicatului comun Dulles-Adenauer, buletinul de presă al partidului liber democrat scria: **„...comunicatul dovedește lipsa oricărei inițiative noi în problema germană și continuă o politică de la care nu putem aștepta nici slăbirea încordării internaționale și nici vreun progres în problema unificării Germaniei".**

Dar nu e vorba doar de o atitudine critică. Se oferă și unele soluții. Dacă pînă de curînd doar Partidul Comunist din Germania cerea consecvent tratative cu R.D.G., astăzi și unii lideri social-democrați (Wehner, Carlo Schmid) sau Dehler, președintele partidului liber-democrat, cer sub o anumită formă, reglementarea relațiilor între cele două părți ale Germaniei.

Iată NOUL care se dezvoltă, drumul ce se deschide și în Germania occidentală. Desigur piedici vor mai fi, mari și nenumărate, fiind vorba de un proces ce necesită timp și care se desfășoară, credem noi, fără răsturnări spectaculoase. Dar situația de azi, sprijinul mereu mai puternic de care se bucură în lume politica Uniunii Sovietice, care urmărește crearea unei Germanii unite și democrate, ne îndreptățește speranțele.

Combinație americană cu sediul în Europa occidentală

Atît conferința de la Bruxelles a miniștrilor Afacerilor Externe ai celor șase țări membre ale „Uniunii europene a cărbunelui și oțelului", cît și actualele dezbateri din Adunarea Națională franceză, au determinat opinia publică din occident și agențiile de presă să reia firul „comentariilor-reclamă" din ultimii ani în jurul creării „Euratom-ului".

Animați de sentimente pur „europeiste" partenerii noii comunități, de data aceasta atomică, desfășoară în Franța și în alte țări vest-europene o asiduă activitate în scopul consolidării „unității europene" care să se realizeze prin unificarea treptată a diferitelor ramuri ale economiei acestor state și îndeosebi a folosirii energiei atomice.

Dar pentru a ne da mai bine seama în ce stadiu se găsesc eforturile „europeiștilor" să trecem în revistă, pe scurt, istoricul „Euratom-ului". După cum am mai arătat, fondatorii ideii creării acestei comunități europene a energiei atomice sînt miniștrii Afacerilor Externe ai țărilor membre ale „comunității cărbunelui și oțelului" (Franța, R. F. Germană, Italia, Belgia, Olanda și Luxemburg).

In iunie 1955 la Conferința de la Messina a fost elaborat un plan privitor la crearea unei comunități atomice, denumită pe scurt Euratom. In afara planului de la Messina, comitetul de acțiune pentru crearea „Statelor Unite ale Europei" a elaborat în ianuarie 1956 un al doilea proiect, denumit „planul Monnet", care spre deosebire de primul — preciza că această comunitate atomică trebuie să fie condusă de un organ supranațional cu puteri depline.

In fine, nemulțumită de eventuala concurență a acestei „mici Europe atomice", Anglia a propus prin intermediul Organizației europene pentru colaborarea economică (O.E.C.E.), un al treilea plan, la care urmau să participe toate țările incluse acum opt ani în planul Marshall.

In esență Euratom-ul este o comunitate vest-europeană pentru energia atomică. In vederea creării lui s-au elaborat trei proiecte, avînd ca scop constituirea unui monopol al resurselor, întreprinderilor și cercetărilor atomice, în vederea intensificării cursei înarmărilor. Datorită caracterului său belicos, care relese din scopul propus, în ultimul timp între partenerii „Euratom-ului s-au ivit asemenea contradicții, încît cu greu se pot întrevedea sorții de izbîndă.

Pozițiile majorității parlamentare franceze cît și ale poporului francez, sînt prea bine cunoscute în această privință. După cum comentează presa franceză, se pot trage concluziile că... pentru Franța, Euratom-ul ar constitui o repetare a greșelilor C.D.E.-ului, permițînd Germaniei occidentale să-și creeze o industrie atomică, oferindu-i chiar posibilitatea de a construi arme termo-nucleare, care pînă în momentul de față îi sînt interzise (ziarul Liberation). In aceeași ordine de idei, ziarul Combat subliniază că Euratom-ul va avea ca rezultat „dezarmarea Franței" în fața militarismului vest german și „va înlesni unei autorități supranaționale să se strecoare în mod perfid în afacerile noastre".

Pe de altă parte, R. F. Germană, care acum cîteva luni era interesată în crearea acestei comunități, s-a răsgîndit inopinat. Marii industriași vest-germani consideră că le-ar fi mai ușor să fabrice arme atomice și fără a fi angrenați într-un organism supranațional de felul Euratom-ului, care dă altor țări dreptul de a se amesteca în economia R.F.G.

Principala parte interesată în crearea „Euratom-ului" o formează totuși oamenii de stat și de afaceri din S.U.A. Secretarul de stat Dulles a promis încă din decembrie 1955, la sesiunea de la Paris a Consiliului N.A.T.O., că va sprijini proiectata comunitate atomică, iar oamenii de afaceri americani urmăresc în afara scopurilor economice, să realizeze dependența militară, tehnică și financiară a Euratom-ului față de S.U.A. Dintre cele trei proiecte, „planul Monnet" convine cel mai bine monopoliștilor americani, pentru că reduce suveranitatea statelor membre ale Euratom-ului, lăsînd bineînțeles Statelor Unite monopolul pentru producția de arme atomice.

In contradicție cu interesele S.U.A., Anglia refuză să sprijine Euratom-ul, preferînd colaborarea bilaterală în domeniul energiei atomice.

Iată deci că înseși faptele arată contradicțiile dintre „atomiștii" vest-europeni și dau speranțe minime în privința creării Euratom-ului. Cu toate acestea, ei se străduiesc să-l pună pe picioare pentru a împiedica elaborarea unui statut al „Agenției internaționale pentru energia atomică" cu participarea statelor din est și vest în cadrul O.N.U. Această agenție este după cum se știe conformă hotărîrii adoptate de Adunarea Generală a O.N.U. în decembrie 1955.

Dar lucrurile nu se opresc aici. Chiar dacă Euratom-ul va fi pus pe picioare — așa anemic după cum arată — se poate prevedea că viața lui va fi ineficace și de scurtă durată. Aceasta se va întîmpla în primul rînd pentru că popoarele Europei depun eforturi deosebite în lupta pentru ca energia atomică — să fie pusă numai în slujba progresului și a fericirii omului.

Aceste popoare nu pot să nu vadă că respectarea hotărîrii adoptate de către Adunarea Generală O.N.U. cu privire la elaborarea unui statut al „Agenției internaționale pentru energia atomică" corespunde pe de-a-ntregul ideii apropierii statelor din est și din vest, în vederea folosirii pașnice a energiei nucleare.

SERGIU BRAND
AL. ȘTEFANESCU

De la Ministerul Invățămîntului Superior al U.R.S.S.

MOSCOVA 6 (Agerpres). — TASS transmite:

Traducînd în viață indicațiile partidului, începînd cu anul universitar 1956—1957, Ministerul Invățămîntului Superior al U.R.S.S. introduce în toate școlile superioare din țară trei cursuri de sine stătătoare: „Istoria Partidului Comunist al Uniunii Sovietice", „Economia politică", „Materialismul dialectic și materialismul istoric".

Ce aduce nou în predarea științelor sociale în școala superioară introducerea acestor trei cursuri?

In scopul îmbunătățirii pregătirii economice a specialiștilor pentru industrie și agricultură, Ministerul Invățămîntului Superior al U.R.S.S., a elaborat o serie de măsuri pentru îmbunătățirea calității predării economiei politice, mărind de asemenea numărul orelor pentru studierea acestei discipline în școlile superioare tehnice și agricole.

Au fost pregătite proiectele programelor pentru istoria P.C.U.S., economia politică, materialismul dialectic și materialismul istoric.

Noul program pentru istoria P.C.U.S. indică profesorilor ca pe baza faptelor istorice concrete să scoată în evidență ideile marxism-leninismului, să generalizeze bogata experiență a activității politice și organizatorice a partidului comunist și a Comitetului său Central.

Programele de economie politică, de materialism dialectic și materialism istoric au fost modificate în mod esențial, mai ales în ceea ce privește problemele care au căpătat o nouă dezvoltare teoretică în hotărîrile Congresului al XX-lea al P.C.U.S.

Modificările în organizarea predării științelor sociale în instituțiile de învățămînt superior vor contribui la ridicarea nivelului instruirii marxist-leniniste a studenților, la îmbunătățirea pregătirii specialiștilor pentru diferitele ramuri ale economiei naționale și culturii țării noastre.

Infrîngerea candidatului guvernamental în alegerile prezidențiale din Peru

NEW YORK 6 (Agerpres). — După cum s-a mai anunțat, la 17 iunie în Peru au avut loc alegeri prezidențiale. Pentru postul de președinte au fost desemnați trei candidați: Ernando de Lavalle, — din partea partidului guvernamental „Partito Restaurador", Manuel Prado — din partea partidului conservator „Movimiento Pradista Democratico", și Fernando Belaunde — din partea Frontului național al tineretului.

Alegerile s-au efectuat în baza unei legi electorale reacționare.

Dar în ciuda tuturor acestor măsuri candidatul guvernamental Lavalle — a fost înfrînt.

S-a anunțat în mod oficial că Manuel Prado a fost ales președinte al Republicii.

Un gest de bunăvoință din partea U. R. S. S.

BERLIN 6 (Agerpres). —TASS transmite: Recent au avut loc tratative între reprezentanți ai ambasadei sovietice în R. D. Germană și senatul Berlinului occidental cu prilejul cărora a fost examinată problema fostului sediu al radioului din Berlinul occidental, care se afla sub paza trupelor sovietice. Autoritățile militare sovietice au răspuns favorabil la cererea de a se preda autorităților Berlinului occidental această clădire.

La 5 iulie la sediul comandamentului militar sovietic din Berlin a fost semnat protocolul cu privire la transmiterea către autoritățile din Berlinul occidental a fostului sediu al radioului. Protocolul a fost semnat de general-maior A. S. Ciamov comandant militar sovietic în Berlin, și O. Suhr, președintele senatului din Berlinul occidental.

O. Suhr a mulțumit pentru predarea sediului postului de radio subliniind că acest gest al Uniunii Sovietice va fi apreciat așa cum se cuvine de către populația Berlinului occidental.

Potrivit relatărilor presei vest-berlineze opinia publică din Berlinul occidental consideră transmiterea fostului sediu al radioului drept un gest de bunăvoință din partea Uniunii Sovietice.

—◇○◇—

O delegație culturală indiană va vizita țara noastră

DELHI 6 (Agerpres). — După cum anunță Biroul Indian de Informații, la invitația guvernelor Uniunii Sovietice, Cehoslovaciei, Bulgariei, Romîniei, Poloniei, Iugoslaviei și Ungariei, o delegație de oameni ai culturii din India va vizita aceste țări. Delegația este condusă de A. K. Chanda, ministru adjunct al afacerilor externe al Indiei.

Delegația guvernamentală coreeană a sosit la Moscova

MOSCOVA 6 (Agerpres). — TASS transmite: La 6 iulie a sosit la Moscova la invitația guvernului sovietic, delegația guvernamentală a Republicii Populare Democrate Coreene, în frunte cu mareșalul Kim Ir Sen, președintele Cabinetului de Miniștri al R.P.D. Coreene.

In întîmpinarea oaspeților au sosit pe aeroportul Central tovarășii N. A. Bulganin, L. I. Brejnev, D. T. Șepilov, E. A. Furțeva, B. N. Ponomarev, membru al C.C. al P.C.U.S., M. A. Iasnov, președintele Consiliului de Miniștri al R.S.F.S.R., B. P. Bescev, ministrul Căilor de Comunicație al U.R.S.S. N. K. Baibakov, președintele Comisiei de Stat pentru planificarea de perspectivă a economiei naționale de pe lîngă Consiliul de Miniștri al U.R.S.S., I. S. Koniev, și I. H. Bagramian, mereșali ai Uniunii Sovietice, I. A. Serov, M. S. Malinin, generali de armată, ziariști sovietici și străini.

Pe aeroport au fost prezenți șefi ai unor ambasade și misiuni acreditați la Moscova.

La ora 15, avioanele oaspeților au aterizat pe aerodrom. N. A. Bulganin, șeful guvernului sovietic, a salutat călduros pe Kim Ir Sen, președintele Cabinetului de miniștri al R.P.D. Coreene. Comandantul gărzii de onoare a prezentat lui Kim Ir Sen raportul. S-au executat imnurile de stat ale R.P.D. Coreene și URSS; Mareșalul Kim Ir Sen și tovarășul N. A. Bulganin trec în revistă garda de onoare. El salută pe membrii corpului diplomatic și pe numeroșii reprezentanți ai oamenilor muncii. Locuitorii din Moscova au salutat cordial prin aplauze furtunoase și urale pe tovarășii Kim Ir Sen și N. A. Bulganin. Tovarășul Kim Ir Sen se apropie de microfon și rostește o cuvîntare, în care spune printre altele:

Delegația guvernamentală a Republicii Populare Democrate Coreene este foarte bucuroasă că a sosit în vizită la Moscova, capitala marii Uniuni Sovietice, la invitația guvernului acesteia.

In primul rînd, îngăduiți-mi ca în numele poporului coreean să transmit cel mai sincer salut locuitorilor orașului Moscova și întregului popor sovietic frate.

Poporul coreean este sincer recunoscător poporului sovietic și guvernului lui pentru eliberarea poporului nostru de sub jugul colonialist al imperialismului japonez și pentru ajutorul dezinteresat în construcția vieții noi.

Permiteți-mi să-mi exprim convingerea că vizita delegației noastre guvernamentale în Uniunea Sovietică va contribui la întărirea continuă a relațiilor de prietenie și a colaborării între cele două popoare ale noastre și va însemna un aport la cauza păcii în Europa și Asia.

Mareșalul Kim Ir Sen și N. A. Bulganin au luat apoi loc într-o mașină deschisă și au părăsit aeroportul.

Convocarea celui de al VIII-lea Congres al P. C. Chinez

PEKIN 6 (Agerpres). — China Nouă transmite: Comitetul Central al Partidului Comunist Chinez a hotărît să convoace la 15 septembrie a.c. la Pekin Congresul al VIII-lea al Partidului Comunist Chinez.

Principalele puncte de pe ordinea de zi vor fi:

1. — Raportul de activitate al Comitetului Central al partidului.

2. — Raportul cu privire la modificarea Statutului partidului.

3. — Propunerile cu privire la cel de al doilea plan cincinal de dezvoltare a economiei naționale a R.P. Chineze.

4. — Alegerea Comitetului Central al partidului.

Sosirea unei delegații guvernamentale cehoslovace în Polonia

VARȘOVIA 6 (Agerpres). — P.A.P. transmite: La 6 iulie, la invitația guvernului Republicii Populare Polone, a sosit la Varșovia într-o vizită oficială o delegație guvernamentală cehoslovacă, în frunte cu V. Siroki, primul ministru al Republicii Cehoslovace.

In timpul șederii în Polonia, delegația guvernamentală cehoslovacă va discuta problemele adîncirii continue a colaborării multilaterale dintre cele două țări prietene.

Nasser va vizita Iugoslavia

CAIRO 6 (Agerpres). — După cum relatează presa egipteană, la 12 iulie președintele Egiptului Nasser, va pleca într-o vizită oficială în Iugoslavia, unde va rămîne timp de 8 zile și va duce tratative cu președintele Tito. In călătoria sa Nasser va fi însoțit de Favzi, ministrul Afacerilor Externe, Bagdadi, ministru pentru problemele municipalităților și localităților rurale și ministru de stat pentru problemele planificării.

Marea grevă a oțelarilor americani continuă

NEW YORK 6 (Agerpres). — Greva declarată de cei 650.000 de muncitori oțelari din Statele Unite, care cer mărirea salariilor și garanții împotriva șomajului, se desfășoară sub semnul unei unități impresionante din partea muncitorilor.

„Sîntem 100 la sută în spatele lui David Mc Donald" (președintele sindicatului unit al oțelarilor care a condus tratativele cu reprezentanții societăților siderurgice), — a declarat Andy Toth secretarul filialei din Pittsburgh a sindicatului.

După declararea grevei sindicatul oțelarilor a dat publicității un comunicat în care se spune printre altele: „Răspunderea pentru oprirea producției în industria siderurgică cade în întregime asupra societăților siderurgice. Sindicatul a fost și este totdeauna gata să negocieze o reglementare justă a litigiului".

Potrivit ziarului francez „Paris Presse l'Intransigent", „greva amenință să fie una din cele mai îndelungate pe care le-a cunoscut istoria Statelor Unite".

În 24 de ore

MOSCOVA. — La 6 iulie au avut loc la Kremlin tratative între N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri și D. T. Șepilov, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S. pe de o parte, și alteța sa regală prințul moștenitor al Cambodgiei Norodom Sianuk, pe de altă parte.

SOCI. — In dimineața zilei de 6 iulie majestatea sa șahinșahul Iranului, Mohammed Reza Pahlevi, majestatea sa șahinșaha Soraya și persoanele care îi însoțesc au părăsit orașul Soci plecînd cu automobilele la Gudauta. Din Gudauta înalții oaspeți își vor continua călătoria prin Uniunea Sovietică cu avionul.

ATENA. — La 5 iulie, M. G. Sergheev, ambasadorul U.R.S.S. în Grecia, a primit o scrisoare din partea d-lui Rodopoulos, președintele parlamentului grec, în care acesta din urmă anunță că parlamentul grec acceptă invitația Sovietului Suprem al U.R.S.S. de a trimite în Uniunea Sovietică o delegație parlamentară greacă.

VIENA. — Mai multe ziare vieneze anunță cu satisfacție că la Tîrgul de toamnă de la Viena din acest an va participa pentru prima oară Republica Populară Chineză. In prezent pe teritoriul Tîrgului de la Viena sînt în curs de terminare lucrările pentru utilarea pavilionului R. P. Chineze.

SOFIA. — Intre 23 și 28 iunie 1956 a avut loc la Sofia o conferință a miniștrilor Căilor ferate din R. P. Bulgaria, R. Cehoslovacă, R. P. Chineză, R.P.D. Coreeană, R. D. Germană, R. P. Mongolă, R. P. Polonă, R. P. Romînă, R. P. Ungară, U.R.S.S., R. D. Vietnam. Participanții la conferință au examinat problemele lărgirii coordonării și colaborării între căile ferate care participă la acordurile cu privire la transportul internațional de călători și mărfuri.

LONDRA. — La 6 iulie, s-a încheiat la Londra conferința primilor miniștri ai țărilor Commonvealth-ului britanic. In cursul celor zece zile, cît au durat lucrările conferinței, primii miniștri ai Marii Britanii, Indiei, Pakistanului, Canadei, Australiei, Noii Zeelande, Ceylonului, Uniunii Sud Africane și Federației Africii Centrale au discutat diferite probleme internaționale.

ROMA. La 2 iulie, ministrul R.P.R. la Roma a oferit un cocktail cu ocazia prezenței în Italia, la Bienala din Veneția, a delegației romîne de artiști plastici. Au participat numeroase personalități din domeniul artelor.

Aviatori sovietici pe bordul unui avion cu reacție englez

MOSCOVA 6 (Agerpres). — TASS transmite: După cum se știe, delegația engleză condusă de N. Birch, ministrul Aviației al Marii Britanii, care a participat la sărbătorirea Zilei flotei aeriene, a sosit la Moscova cu avionul de transport cu reacție „Comet"-2.

Ziarul „Krasnaia Zvesda" relatează că la 3 iulie a.c. specialiștii de aviație sovietici au avut posibilitatea să efectueze un zbor cu acest avion.

La ora 13 și 55 minute avionul „Comet"-2 a decolat de pe aerodromul Vnukovo, luîndu-și zborul spre apus. In cursul zborului, care a durat aproape o oră, piloții și inginerii sovietici au avut posibilitatea să cunoască datele de zbor și utilajul acestei mașini. In timpul zborului pe locurile membrilor echipajului se aflau piloți și ofițeri de bord sovietici printre care Stazikov, Bagrici și alții.

Zborul de demonstrație a avut loc la o înălțime de peste 12.000 metri cu o viteză de aproximativ 750 km. pe oră. Tot odată „altitudinea" în cabină corespundea presiunii atmosferice la altitudinea de aproape 2500 m.

La ora 15 avionul „Comet"-2 a aterizat. Părăsind avionul, specialiștii sovietici au mulțumit organizatorilor acestui zbor și și-au exprimat admirația pentru succesele obținute de constructorii de aviație englezi.

O hotărîre de mare însemnătate

— EUGEN DENNIS DESPRE HOTĂRÎREA C.C. AL P.C.U.S. „CU PRIVIRE LA LICHIDAREA CULTULUI PERSONALITĂȚII ȘI A URMĂRILOR SALE" —

NEW YORK 6 (Agerpres). — Ziarul „Dailly Worker" din 4 iulie a publicat următoarea declarație a lui E. Dennis în legătură cu Hotărîrea C.C. al P.C.U.S. „Cu privire la lichidarea cultului personalității și a urmărilor sale": „Hotărîrea P.C.U.S. este cel mai îmbucurător eveniment în cadrul schimbului prietenesc de păreri dintre marxiștii din lume. Ea atrage atenția într-un mod cu totul just asupra marii importanțe a Congresului al 20-lea și a istoricelor sale hotărîri care au netezit calea spre noi succese ale socialismului. Ea atrage atenția asupra importanței concluziilor de largă perspectivă ale Congresului cu privire la faptul că războiul nu este inevitabil și că în țările democrate sînt posibile căi pașnice de trecere spre socialism.

Hotărîrea apreciază la justa lor valoare scopurile murdare ale cercurilor reacționare care ar fi vrut să îngroape realizările uriașe ale Congresului al 20-lea sub mormanul de presupuneri referitoare la reconsiderarea lui Stalin. Această apreciere coincide cu părerea noastră că cercurile reacționare din S.U.A. și din alte țări încearcă să denatureze și să folosească raportul special al lui Hrușciov despre Stalin pentru a distruge solidaritatea mișcării internaționale a clasei muncitoare. Aceste forțe ale „războiului rece" nu sînt interesate ca coexistența pașnică să devină o politică națională; ele se străduiesc să mențină încordarea în lume și să continue politica lor de cursă a înarmărilor — politică de sinucidere. Aceste forțe încearcă fără succes să înăbușe năzuința muncitorilor spre o pace generală, năzuință care și-a găsit expresia la Bandung și la Geneva, și care continuă să crească.

După părerea mea, hotărîrea C.C. al P.C.U.S. are o mare însemnătate întrucît explică deși, firește, nu justifică ceea ce a devenit cunoscut ca cult al personalității precum și cazurile de neîerși de încălcare a legalității socialiste și a principiilor socialiste, care au avut loc în ultima perioadă a conducerii lui Stalin. Comitetul nostru național va examina, în curînd fondul acestei probleme și ulterior își va exprima în mod colectiv punctul de vedere".

Închiderea lucrărilor sesiunii generale a Academiei R.P.R.

Vineri dimineața la Ateneul R.P.R. a avut loc ședința festivă de închidere a sesiunii generale științifice a Academiei R.P.R. în cadrul căreia s-a sărbătorit împlinirea a 90 de ani de la înființarea Societății Academice Romîne.

La ședința festivă de închidere au participat tovarășii: Chivu Stoica, Gh. Apostol, general de armată Emil Bodnăraș, Miron Constantinescu, acad. Al. Bîrlădeanu, Ion Pas, Pavel Țugui, precum și reprezentanți ai uniunilor de creații, ai institutelor de cercetări științifice, ziariști.

Au luat parte reprezentanți ai unor academii de peste hotare.

In prezidiu au luat loc academicienii: dr. C. I. Parhon, Traian Săvulescu, Al. Codarcea, I. S. Gheorghiu, G. Ionescu-Sisești, Iorgu Iordan, Atanase Joja, Barbu Lăzăreanu, G. Macovei, V. Malinschi, Șt. Milcu, C. D. Nenițescu, St. S. Nicolau, E. Petrovici, S. Stoilov.

Ședința a fost prezidată de acad. Traian Săvulescu, președintele Academiei R.P.R.

In numele oamenilor de știință din R. F. Germană profesorul Georg Wittig, de la universitatea din Tubingen a adus sesiunii un călduros salut.

Acad. Șt. Milcu a dat apoi citire unor telegrame de salut primite din partea Academiei de științe chineze și a oamenilor de știință chinezi, Academiei sîrbe de științe, Prezidiului Filialei Moldovenești a Academiei de științe a Uniunii Sovietice, Institutului de științe din Tirana, R. P. Albania, precum și din partea unor eminenți oameni de știință de peste hotare.

Saluturile au fost primite cu aplauze prelungite.

A avut loc apoi decernarea premiilor acordate de Academia R.P.R. unor oameni de știință și colective științifice pentru lucrări deosebit de valoroase în diferite domenii ale științei și artei.

In numele Prezidiului Academiei R.P.R., acad. Traian Săvulescu a felicitat călduros pe oamenii de știință distinși.

Participanții la sesiunea generală științifică a Academiei R.P.R. au adoptat în unanimitate prin vii aplauze, telegramele adresate Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn, Consiliul de Miniștri al R.P.R. și Academiei de științe a Uniunii Sovietice. Telegramele au fost citite de academicienii Emil Petrovici, Șt. Milcu și Al. Joja.

Cuvîntul de închidere a lucrărilor sesiunii a fost rostit de acad. Traian Săvulescu.

(Agerpres)

Recepție cu prilejul închiderii lucrărilor sesiunii generale a Academiei R. P. R.

Vineri seara la Casa oamenilor de Știință a avut loc o masă oferită cu prilejul închiderii lucrărilor sesiunii generale științifice a Academiei R.P.R.

Au luat parte tovarășii Gh. Apostol, S. Bughici, Miron Constantinescu, Șt. Voitec, acad. prof. dr. C. I. Parhon, acad. Tr. Săvulescu, acad. Al. Bîrlădeanu, membrii Prezidiului Academiei R.P.R., S. Stoilov, C. Nenițescu, I. S. Gheorghiu, Gh Ionescu-Sisești, Al. Codarcea, Șt. S. Nicolau, Emil Petrovici, Șt. Milcu, V. Malinschi, Gh. Macovei, Iorgu Iordan și alți academicieni, membri corespondenți ai Academiei precum și reprezentanți ai unor Academii de peste hotare care au participat la lucrările sesiunii generale științifice a Academiei R.P.R.

Masa s-a desfășurat într-o atmosferă prietenească.

(Agerpres)

Adunarea activului sindical și a femeilor muncitoare din Capitală

Vineri seara, în sala Teatrului Tineretului din Capitală a avut loc o adunare a activului sindical și a femeilor muncitoare din Capitală organizată de C.C.S. și C.F.D.R. cu care prilej delegația care a reprezentat țara noastră la conferința internațională a femeilor muncitoare de la Budapesta, a prezentat o dare de seamă asupra desfășurării lucrărilor Conferinței.

In numele delegației care a reprezentat femeile muncitoare din țara noastră la Conferința de la Budapesta, a luat cuvîntul tov. Liuba Chișinevschi, secretar al C.C.S. conducătoarea delegației.

Au luat apoi cuvîntul Jana Tabberor din Australia, o delegată din Camerun, Socorro Salas din Costa Rica, Josefina Raddo din Cuba, Hortensia Rojas din Mexic și Fahria Ahmet din Irak care au adus un salut femeilor muncitoare din țara noastră. Ele au vorbit apoi despre viața și lupta femeilor din țările lor pentru cucerirea revendicărilor lor vitale.

Muncitoarea Maria Iacob de la fabrica de țigarete din București a exprimat bucuria femeilor muncitoare din Capitală pentru succesul conferinței, arătînd totodată hotărîrea lor de a dezvolta și consolida legăturile de prietenie și colaborare tovărășească cu femeile muncitoare din toată lumea și de a contribui la realizarea sarcinilor trasate de Conferința de la Budapesta.

Participanții la adunare, au adoptat apoi o moțiune de salut adresată Comitetului de Coordonare creat în urma Conferinței Internaționale a femeilor muncitoare.

Adunarea a luat sfîrșit. A urmat un program artistic prezentat de echipe artistice sindicale ale unor întreprinderi din Capitală.

Recepție în cinstea delegațiilor de femei de peste hotare

Consiliul central al Sindicatelor din R.P.R. și Comitetul Femeilor Democrate din R.P.R. a oferit vineri seara la Parcul Trandafirilor o masă în cinstea delegațiilor de femei din Australia, Camerun, Costa Rica, Cuba, Irak, Mexic și Suedia, care ne vizitează țara.

(Agerpres)

Spectacolele de azi

CINEMATOGRAFE: Patria, Elena Pavel, Al. Popov, 1 Mai, Al. Sahia, Doina, N. Bălcescu: Chitarele dragostei; **Magheru, V. Alecsandri, Arta, I. C. Frimu, Miorița, Volga:** Amanții din Toledo; **Republica, Filimon Sîrbu, București, Infrățirea între popoare, Gh. Doja, 8 Martie, T. Vladimirescu, Libertății:** Contele de Monte Cristo (seria I-a); **Maxim Gorki, Donca Simo:** Poemul pedagogic; **Timpuri noi:** Smolnîi, Acvariul din Tzingtao, Campionatele unionale de box pe 1955; Doi boi năzdrăvani; **Lumina, Flacăra:** Călușeii; **Central:** Liliacul; **Victoria:** Ordinul Ana; **Tineretului:** Umbre în port; **Grivița:** S-au cunoscut într-o trăsură; **V. Roaită, Munca:** Melodii nemuritoare; **Cultural:** Ganga; **Unirea:** Bancnota de 1.000.000 lire sterline; **C. David:** A 12-a noapte; **Carpați:** Maciovia; **Moșilor:** Semne particulare; **23 August:** Dragoste pierdută; **G. Coșbuc:** Carola Lamberti; **Ilie Pintilie:** Popescu 10 în control, La mere; **Popular:** Mîine va fi prea tîrziu; **M. Eminescu:** Curg apele tulburi; **8 Mai:** Pe răspunderea mea, Bîlciul jucăriilor; **Olga Bancic:** Maxim Minciună; **Aurel Vlaicu:** Tata, mama, bona și... eu.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii". Tel. 7.80.10. Secția scrisori, Tel. 7.60.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".

STAS — 3452 — 52